

το έβδομο

τεύχος 2/2025

περιοδικό του εβδόμου γυμνασίου Κέρκυρας

Αδελαΐδα

η μακρινή αδελφή μας στην Αυστραλία

δημιουργική γραφή
χαϊκού, λimerick και εργαστήριο

θέατρο
ανεβάζοντας Κωνσταντίνο Θεοτόκη

εδώ Πολυτεχνείο
οι μαθητές γράφουν και ζωγραφίζουν για την εξέγερση

το έβδομο

περιεχόμενα

3

Editorial
Το σχολείο που ζούμε

4

Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία: Για την εξέγερση του Πολυτεχνείου
Γράφουν και ζωγραφίζουν οι μαθητές και μαθήτριες Ελίνα Δελλαπόρτα, Μαρία Λουκά, Θεανώ Εσκιτζιόγλου, Νικολέττα Τσουκαλά, Κλεοπάτρα Αργαλιά, Ναταλία Δέγλερη, Ισαβέλλα Όρφανου, Νίκολα Κρητικού, Αντώνης Βλασταράκος

Δημιουργική Γραφή

10

Χαϊκού, η φόρμα
Γράφει η Αθηνά Δούντση

11

Χαϊκού
Δημιουργούν Χαϊκού ο Γιάννος Κοντός και η Ελευθερία Κοντζιάλη, μαθητές του Β4

13

Λίμερικ
Γράφει η Βάννα Ζαβιτσάνου. Λίμερικ δημιουργούν οι μαθητές του Β1 και του Β2

14

Κωνσταντίνα Αρμενιάκου
Η νηπιαγωγός και συγγραφέας απαντά στις ερωτήσεις των μαθητών του Β4

Θέατρο

18

Η τιμή και το χρήμα, Υπόληψη: ανεβάζοντας Κωνσταντίνο Θεοτόκη
Η παράσταση στο 4ο Γενικό Λύκειο τον Ιούνιο του 2024

20

Κυρία Αγάπη
Η καθαρίστρια του σχολείου μας απαντάει στις ερωτήσεις των μαθητών του Β4

Αδελφοποιήσεις

22

Αδελαΐδα: η μακρινή αδελφή μας στην Αυστραλία
Η πόλη, το Γυμνάσιο Αδελαΐδας και το ιστορικό της αδελφοποίησης με το σχολείο μας

24

14400 χιλιόμετρα: τόσο μακριά, τόσο κοντά
Συνέντευξη με τους καθηγητές και τους μαθητές του Γυμνασίου Αδελαΐδας

Ευρωπαϊκά Προγράμματα: Erasmus+ Less Is More

30

Κινητικότητα στην Πορτογαλία
Λισσαβώνα, Tomar, Fátima, Nazaré

32

Κινητικότητα στη Δανία
Κοπεγχάγη, Fierritslev, Århus, Aalborg

34

Hej!
Fun facts για την εκπαίδευση στη Δανία

35

ARoS
Το μουσείο σύγχρονης τέχνης του Århus

36

No Screen Day
Μπορείς να μείνεις 24 ώρες μακριά από το κινητό σου;

Με μεγάλη χαρά σας παρουσιάζουμε το δεύτερο τεύχος του περιοδικού του σχολείου μας! Η ανταπόκρισή σας στο πρώτο τεύχος μάς γέμισε ενθουσιασμό και μας έδωσε την ώθηση να συνεχίσουμε ακόμα πιο δυναμικά. Μετά την επιτυχία του πρώτου τεύχους, η συντακτική μας ομάδα εργάστηκε με ακόμα μεγαλύτερο ενθουσιασμό για να σας προσφέρει ένα πιο πλούσιο και ενδιαφέρον περιεχόμενο.

Σε αυτό το τεύχος θα βρείτε άρθρα και συνεντεύξεις σχετικά με τις δραστηριότητες που έγιναν στο σχολείο μας από την αρχή της χρονιάς. Όπως θα διαπιστώσετε είναι πολλές και πολύ αξιόλογες. Δεν λείπουν, φυσικά, οι δημιουργικές σελίδες με λογοτεχνικά κείμενα, σκίτσα και μαθητικές δημιουργίες που αναδεικνύουν το ταλέντο των συμμαθητών μας. Γιατί αυτό ήταν και είναι πάντα το σχολείο μας, ευφάνταστο, δημιουργικό, συμμετοχικό. Κι έτσι φιλοδοξούμε να παραμείνει.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ εκ μέρους της συντακτικής ομάδας σε όλους όσους συνέβαλαν στη δημιουργία αυτού του τεύχους, από τους αρθρογράφους και τους εικονογράφους μέχρι την ομάδα που επιμελήθηκε τις συνεντεύξεις και την οργάνωση της ύλης. Η δική σας συμμετοχή είναι η κινητήριος δύναμη της προσπάθειάς μας, καθώς το περιοδικό μας φιλοδοξεί να είναι ένας χώρος έκφρασης και διαλόγου για όλους!

Σας καλούμε να το διαβάσετε, να σχολιάσετε και να μοιραστείτε τις σκέψεις σας μαζί μας, να γίνετε κι εσείς μέρος αυτής της προσπάθειας! Το περιοδικό μας ανήκει σε όλους εσάς, τους μαθητές και τις μαθήτριες, και θέλουμε να ακούσουμε τη φωνή σας.

Καλή ανάγνωση!

 Η συντακτική ομάδα

Το σχολείο που ζούμε

Αλλαγές στη σχολική ζωή έχουμε φέτος. Δεν επιτρέπονται αδικαιολόγητες απουσίες, αυστηρότερες οι ποινές για τις αποβολές, δεν επιτρέπονται τα κινητά. Πολλοί ίσως να ανησύχησαν. Όμως φάνηκε τελικά στο σχολείο μας ότι όταν υπάρχει συνεννόηση, κατανόηση, σεβασμός, καλή διάθεση, ακόμη και κάποιες δύσκολες στιγμές μπορούν να αντιμετωπιστούν. Το σχολείο, άλλωστε, είναι μία μεγάλη οικογένεια. Σε κάθε οικογένεια υπάρχουν τα εύκολα και τα δύσκολα. Τα ευχάριστα και τα δυσάρεστα. Αν είμαστε όμως μαζί, αν μπορούμε να συζητάμε, τότε δεν θα φοβηθούμε. Αυτό προσπαθούμε λοιπόν να κάνουμε στο Έβδομο. Να μάθουμε να λέμε «καλημέρα», «ευχαριστώ», «παρακαλώ», «συγγνώμη». Να κάνουμε μια νέα αρχή σε κάθε δυσκολία που προέρχεται είτε από εμάς είτε από τους άλλους. Και να βλέπουμε τη σχολική ζωή πιο αισιόδοξα. Με τις δραστηριότητες, με το χαμόγελο, με τη βοήθεια εκεί που χρειάζεται και με την καλή διάθεση. Το θέλουμε και από τους γονείς. Να είμαστε συνεργάτες και να μας εμπιστεύονται. Και όλοι μαζί να κάνουμε το καλύτερο!

 Ο διευθυντής

π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός

ΨΟΜΙ ΠΑΙΔΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

οι μαθητές του εβδόμου γυμνασίου μιλούν για την εξέγερση του πολυτεχνείου

Στις 17 Νοεμβρίου τιμούμε την εξέγερση του Πολυτεχνείου, ένα πολύ σημαντικό γεγονός στη νεότερη Ιστορία μας. Η εξέγερση ξεκίνησε στις 14 Νοεμβρίου 1973 με την κατάληψη του Πολυτεχνείου από τους φοιτητές, στην αρχή με αιτήματα σχετικά με φοιτητικά δικαιώματα, γρήγορα όμως μετατράπηκε σε εξέγερση κατά της δικτατορίας που είχε επιβληθεί στη χώρα μας. Η διακυβέρνηση αυτή είχε καταργήσει τις ατομικές ελευθερίες, την ύπαρξη πολιτικών κομμάτων και συνδικαλιστικών οργανώσεων, είχε εξορίσει και βασανίσει χιλιάδες πολίτες λόγω των πολιτικών τους πεποιθήσεων. Η εξέγερση τελείωσε στις 17 Νοεμβρίου με αιματηρό τρόπο, με την είσοδο του τανκ στο Πολυτεχνείο και με νεκρούς στους δρόμους της Αθήνας.

Οι φοιτητές και οι πολίτες μέσα από την εξέγερση του Πολυτεχνείου ρίσκαραν τη ζωή τους και κάποιοι την έχασαν, για να διεκδικήσουν βασικά ανθρώπινα δικαιώματα με πρώτο την ελευθερία. Αυτό είχε ως προϋπόθεση την πτώση της χούντας. Δεν το πέτυχαν αμέσως. Όμως άνοιξαν το δρόμο για να συμβεί λίγους μήνες αργότερα, τον Ιούλιο του 1974. Και αυτό τους το χρωστάμε.

Σήμερα η γενιά μας μεγαλώνει σε έναν κόσμο όπου έχουμε τα βασικά ανθρώπινα δικαιώματα. Αν υπήρχε τώρα η ανάγκη να αγωνιστούν και να θυσιάσουν μαθητές και πολίτες για την ελευθερία, είναι σχεδόν βέβαιο πως οι περισσότεροι δεν θα το έκαναν. Αυτό είναι ειλικρινά λυπηρό, αν το συγκρίνουμε με τη θυσία τόσων ανθρώπων, που πριν πενήντα ένα χρόνια ρίσκαραν τη ζωή τους για να ζούμε σε έναν καλύτερο κόσμο.

Κατά τη γνώμη μου το Πολυτεχνείο μας διδάσκει ή θα έπρεπε να μας διδάσκει να υποστηρίζουμε πάντα τις απόψεις μας και να μην εγκαταλείπουμε ποτέ. Επίσης, είναι σημαντικό να μπορούμε να διακρίνουμε τα δικαιώματά μας και να αγωνιζόμαστε γι' αυτά, όπως οι φοιτητές του 1973 που αντιστάθηκαν στους δικτάτορες για να τα διεκδικήσουν.

Πιστεύω πως μια επέτειο σαν κι αυτήν πρέπει να την τιμούμε όσο τιμούμε και τις άλλες μεγάλες εθνικές γιορτές μας δείχνοντας τον σεβασμό και την ευγνωμοσύνη μας στους νεκρούς αγωνιστές αλλά και σε όλους όσοι θυσίασαν κάτι για την ελευθερία.

 Ελίνα Δελλαπόρτα, Β1

Κάθε χρόνο, όταν πλησιάζει η 17η Νοεμβρίου, σκέφτομαι ότι η ιστορία του Πολυτεχνείου είναι κάτι παραπάνω από μια απλή μνήμη. Είναι ένα μάθημα θάρρους, δύναμης και αλληλεγγύης. Τότε οι φοιτητές και οι νέοι ήταν σαν κι εμάς—είχαν όνειρα, φιλίες και μια καθημερινότητα που ξαφνικά άλλαξε.

Ήθελαν ελευθερία, δικαιοσύνη και καλύτερο μέλλον, όχι μόνο για τους ίδιους αλλά για όλη την κοινωνία. Είχαν το θάρρος να αντισταθούν απέναντι σε μια στρατιωτική δικτατορία που δεν τους άφηνε να ζουν και να εκφράζονται ελεύθερα.

Στο σχολείο, καθώς ακούμε ιστορίες από εκείνη την περίοδο ή βλέπουμε ντοκιμαντέρ, φαντάζομαι πώς θα ήταν να βρίσκομαι μέσα στο Πολυτεχνείο, να ακούω τα συνθήματα και

να βλέπω τους ανθρώπους να αγωνίζονται. Η ιδέα και μόνο με συγκινεί.

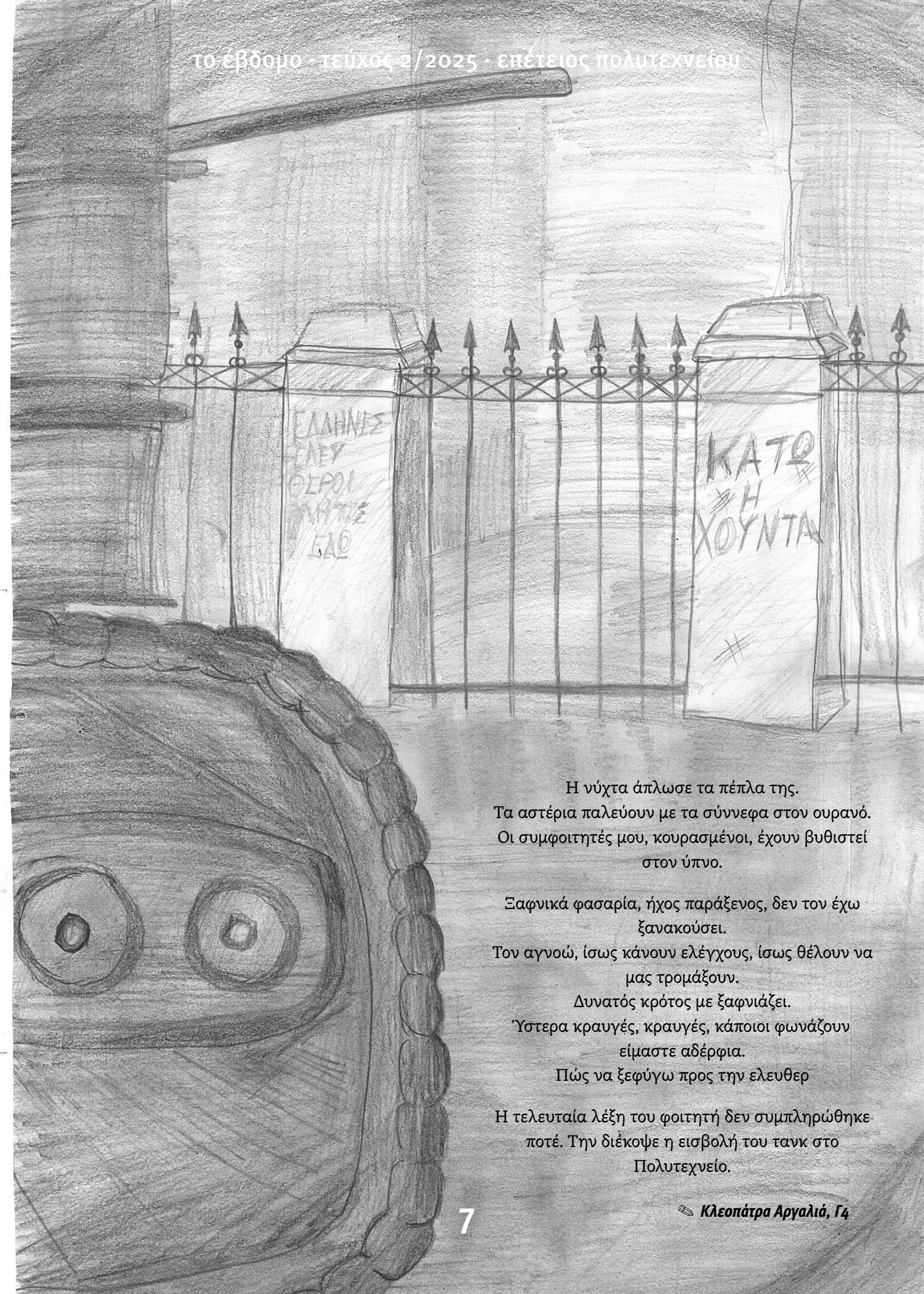
Η επέτειος του Πολυτεχνείου δεν είναι απλώς μια ημέρα μνήμης. Είναι μια υπενθύμιση ότι έχουμε κι εμείς, ως νέοι, τη δύναμη να διεκδικούμε το δίκαιο και να αγωνιζόμαστε για τις αξίες μας. Κάθε φορά που ακούμε το σύνθημα "Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία", καταλαβαίνουμε πόσο σημαντικό είναι να μην θεωρούμε τίποτα δεδομένο.

Το Πολυτεχνείο μας δείχνει τον δρόμο της αντίστασης και της αλληλεγγύης, μας διδάσκει ότι όλοι μαζί μπορούμε να φέρουμε την αλλαγή, αν πραγματικά το πιστέψουμε, ότι μπορούμε κι εμείς, με μικρές ή μεγάλες πράξεις, να συμβάλουμε σε έναν κόσμο πιο δίκαιο και ελεύθερο.

 Θεανώ Εσκιτζιογλου, Γ4

Νικολέτα Τσουκαλά, Α3

Η νύχτα άπλωσε τα πέπλα της.
Τα αστέρια παλεύουν με τα σύννεφα στον ουρανό.
Οι συμφοιτητές μου, κουρασμένοι, έχουν βυθιστεί στον ύπνο.

Ξαφνικά φασαρία, ήχος παράξενος, δεν τον έχω ξανακούσει.
Τον αγνοώ, ίσως κάνουν ελέγχους, ίσως θέλουν να μας τρομάξουν.

Δυνατός κρότος με ξαφνιάζει.
Ύστερα κραυγές, κραυγές, κάποιοι φωνάζουν είμαστε αδέρφια.

Πώς να ξεφύγω προς την ελευθερ

Η τελευταία λέξη του φοιτητή δεν συμπληρώθηκε ποτέ. Την διέκοψε η εισβολή του τανκ στο Πολυτεχνείο.

 Κλεοπάτρα Αργαλιά, Γ4

Ναταλία Δελιγέτη, Α1

Κάθε 17 Νοεμβρίου, στο σχολείο μας μιλάμε για το Πολυτεχνείο και τις αξίες που μας άφησαν εκείνοι οι αγώνες. Η ιστορία αυτή, ενώ είναι τόσο κοντά, μοιάζει και τόσο μακρινή. Άνθρωποι όπως οι γονείς και οι παππούδες μας ζούσαν την καθημερινότητα της εποχής και ξαφνικά βρέθηκαν μπροστά σε μια δικτατορία που τους έκοψε την ελευθερία και τη φωνή.

Για μένα, το Πολυτεχνείο είναι κάτι παραπάνω από μια επέτειος. Είναι σαν μια ζωντανή εικόνα που παίρνει μορφή κάθε φορά που μιλάμε γι' αυτό στο σχολείο ή ακούμε τα τραγούδια εκείνης της εποχής. Φαντάζομαι τους φοιτητές πίσω από τις πόρτες, τους νέους και τις νέες που ήταν έτοιμοι να παλέψουν για έναν καλύτερο κόσμο. Αυτοί οι άνθρωποι,

Το 1967 επιβλήθηκε δικτατορία στη χώρα μας. Καταργήθηκαν όλες οι ελευθερίες των πολιτών, όλα τους τα δικαιώματα και κυριαρχούσε φόβος και απόλυτη λογοκρισία. Οι φοιτητές δεν άντεξαν την αδικία και τη στέρηση των δικαιωμάτων τους. Έκαναν πολλές διαμαρτυρίες και η κορύφωση ήταν η εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973, μια εξέγερση που είχε πολλούς νεκρούς. Όμως άνοιξε το δρόμο για να πέσει η δικτατορία ένα χρόνο αργότερα.

Τα συναισθήματα που μας δημιουργούνται κάθε χρόνο στην επέτειο του Πολυτεχνείου είναι θλίψη, συμπόνια αλλά και θαυμασμός για τους φοιτητές του Πολυτεχνείου. Εκεί που κυριαρχούσε ο φόβος, άνθισε μια αντίσταση. Χάθηκαν ζωές νέων ανθρώπων. Αυτοί οι άνθρωποι όμως έβαλαν σε δεύτερη μοίρα τις ζωές τους και αντιστάθηκαν σε μια ιδιαίτερα σκληρή δικτατορία, καταφέροντας να ανοίξουν το δρόμο για την ελευθερία.

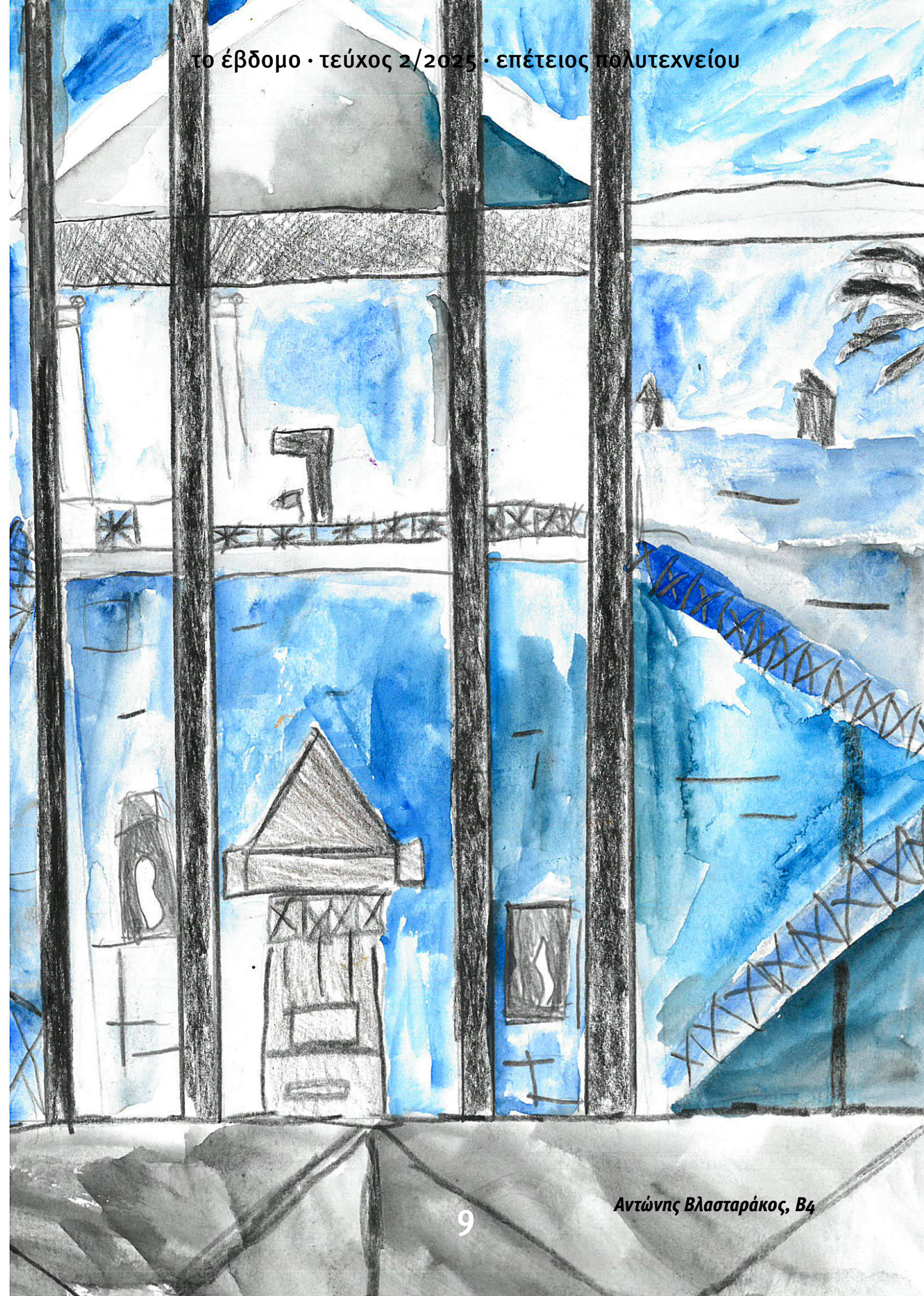
Το Πολυτεχνείο είναι άλλο ένα παράδειγμα του Ελληνισμού, που με θυσίες υπερασπίζεται πάντα τη δημοκρατία και την ελευθερία που απολαμβάνουμε σήμερα.

✎ **Ισαβέλλα Όρφανου, Β2**

που τότε ήταν λίγο μεγαλύτεροι από μένα, ήταν αποφασισμένοι να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους και να αγωνιστούν για τη δημοκρατία.

Μέσα από αυτές τις ιστορίες, καταλαβαίνω ότι η ελευθερία, η δικαιοσύνη, και η παιδεία είναι αξίες που δεν πρέπει ποτέ να θεωρούμε δεδομένες. Το Πολυτεχνείο με κάνει να σκέφτομαι πόσο σημαντικό είναι να έχουμε όλοι μια φωνή και να μπορούμε να την εκφράζουμε. Ακόμα κι αν δεν χρειάζεται να ζήσουμε καταστάσεις όπως τότε, πρέπει να ξέρουμε ότι ο καθένας μας μπορεί να κάνει τη διαφορά με τον τρόπο του. Ότι και σήμερα η φωνή μας έχει σημασία, ότι έχουμε τη δύναμη να αλλάξουμε τον κόσμο γύρω μας.

✎ **Νικόλα Κρητικού, Β2**

Αντώνης Βλασταράκος, Β4

俳句

Χαϊκού, Wikipedia

Χαϊκού

Το χαϊκού —μία ιαπωνική ποιητική φόρμα— είναι η πιο σύντομη μορφή ποίησης στον κόσμο. Χαϊκού στα ιαπωνικά σημαίνει αστείος στίχος.

Είναι ένα ποίημα εικόνων, ένα ποίημα που με συντομία, νοηματική πυκνότητα και σαφήνεια προσπαθεί να εκφράσει την ουσία μιας στιγμής μέσα από μία απλή εικόνα. Πρόκειται για μian έντονη εικόνα, για ένα ποιητικό στιγμιότυπο, που αντλείται κατά κανόνα από τον κόσμο του φυσικού περιβάλλοντος και ο ποιητής προσπαθεί να τη διατηρήσει στην αιωνιότητα με λίγες λέξεις...

Καθώς όμως οι λέξεις δεν είναι αρκετές για να περιγράψουν την ολότητα μιας τέτοιας στιγμιαίας εμπειρίας, ο χαϊκού ποιητής αποπειράται να αποδώσει το τι νιώθει ή παρατηρεί και έπειτα να αφήσει τον αναγνώστη να τα συμπληρώσει με τη δική του προσωπική αντίληψη.

Η μορφή του χαϊκού:

Παραδοσιακά το χαϊκού αποτελείται από τρεις ομάδες των 5, 7, 5 συλλαβών (συνολικά 17 συλλαβές), οι οποίες τοποθετούνται σε τρεις στίχους για έμφαση (ή σε έναν, χωρισμένο με κενά).

Τα ρήματα χρησιμοποιούνται συνήθως σε χρόνο ενεστώτα, για να αποδώσουν την αίσθηση, το συναίσθημα και τη διάθεση μιας παροντικής στιγμής.

Στη σύγχρονη εποχή το χαϊκού έχει χαρακτηριστεί και ως twitter της ποίησης.

Οι μαθητές του Β4 Γιάννος Κοντός και Ελευθερία Κοντζιάλη εμπνέονται από τα λογοτεχνικά έργα που διδάχθηκαν κατά τη διάρκεια του Α' τετραμήνου (Σεπτέμβριος-Δεκέμβριος 2024):

«Μικρός πρίγκιπας», Αντουάν ντε Σεντ-Εξυπερί
«Ιστορία του Λαβυρίνθου», Τίτος Πατρίκιος
«Ένα παλιό μήνυμα για τον σύγχρονο κόσμο», Ινδιάνος Σιάτλ
«Για ένα παιδί που κοιμάται», Δήμητρα Χριστοδούλου
«Γιατί;», Γιάννης Μαγκλής

και δημιουργούν... χαϊκού.

Αθηνά Δούντσον

«Για ένα παιδί που κοιμάται», Δήμητρα Χριστοδούλου

Ατμοί μηχανών
Το παιδί παρηγορούν
Για να κοιμάται.

Σκληροί άνθρωποι
Υποτιμούν το παιδί
Δεν έχουν ψυχή!

«Ένα παλιό μήνυμα για τον σύγχρονο κόσμο», Ινδιάνος Σιάτλ

Ινδιάνικη γη
Βορά εκμετάλλευσης
Για τους λευκούς.

Ίδια για όλους
Δημιούργημα είναι
Η γη του Θεού.

«Μικρός πρίγκιπας», Αντουάν ντε Σεντ-Εξυπερί

Φίλοι έγιναν
Πρίγκιπας και αλεπού
«Ημερώθηκαν».

Λιγοστοί οι φίλοι
Για τους περισσότερους
Στην εποχή μας.

«Ιστορία του Λαβυρίνθου», Τίτος Πατρίκιος

Κάθε άνθρωπος
Παγίδες συναντάει
Καθημερινά.

«Γιατί;», Γιάννης Μαγκλής

Γιατί γίνεται
Πόλεμος στις μέρες μας;
Πόσο άτιμο...

Γιάννος Κοντός, Β4

«Για ένα παιδί που κοιμάται», Δήμητρα Χριστοδούλου

Άδεια αγκαλιά
Νέα γη, καινούργια αρχή
Άγνωστοι δρόμοι.

Αθώα καρδιά
Τα σβησμένα όνειρα
Μαζί κρατάει.

Ελπίδα για φως
Σε ξένες πολιτείες
Μόνος προχωρά.

Για πάντα κοντά
Μακρινή μητέρα μου
Σ' έχω στην καρδιά

«Μικρός πρίγκιπας», Αντουάν ντε Σεντ-Εξυπερί

Φιλία γερή
Φτερουγίζει η καρδιά
Με κάθε ματιά.

«Ένα παλιό μήνυμα για τον σύγχρονο κόσμο», Ινδιάνος Σιάτλ

Στην καρδιά έχω
Δέντρα, ζώα και φυτά
Φύση ιερή.

 Ελευθερία Κοντζιάλη, Β4

Λίμερικ, Wikipedia

Λίμερικ

Το μάθημα της Λογοτεχνίας είναι το κατεξοχήν μάθημα για ένα ταξίδι στον κόσμο των συναισθημάτων, της φαντασίας, για τη γνωριμία με τον άλλον—τον συνάνθρωπο. Οι μαθητές και μαθήτριες προσεγγίζοντας θέματα κοινωνικού ενδιαφέροντος που δεν αποτελούν πάντα μέρος του μικρόκοσμού μας και της στενής καθημερινότητάς μας έχουν τη δυνατότητα να εκφράσουν τα ποικίλα συναισθήματα που γεννώνται κατά την ανάλυση ενός κειμένου αλλά και να διεισδύσουν στον ψυχικό κόσμο των ηρώων καλλιεργώντας τη συναισθηματική τους νοημοσύνη κι εμπλουτίζοντάς την. Ταυτόχρονα μπορούν να εξοικειωθούν με άλλες μορφές λόγου και να πειραματιστούν σε δικές τους δημιουργίες αφορμώμενοι και εμπνεόμενοι από τα σχολικά κείμενα.

Σε μια από αυτές τις ασκήσεις δημιουργικής γραφής οι μαθητές και μαθήτριες του Β1 και του Β2 μελέτησαν το ποίημα *Για ένα παιδί που κοιμάται* της Δ. Χ. Χριστοδούλου και κλήθηκαν να δημιουργήσουν ένα νέο αλλά σε διαφορετική μορφή. Το πρωτότυπο κείμενο, ενώ αρχικά προδιαθέτει για νανούρισμα, στην πραγματικότητα παρουσιάζει την εξαθλιωμένη ζωή ενός μικρού μετανάστη βιοπαλαιστή που, για να κερδίσει τίμια το ψωμί του, τη μέρα δουλεύει στα φανάρια εισπράττοντας την περιφρόνηση και την απαξίωση και το βράδυ κοιμάται δίπλα στις μηχανές ενός εργοστασίου που επιβλέπουν σαν άκακοι γίγαντες τον ύπνο του.

Από τους μαθητές και μαθήτριες ζητήθηκε να δημιουργήσουν με αφορμή το αρχικό κείμενο ένα ποίημα λίμερικ. Το λίμερικ είναι ένα σύντομο στιχούργημα με συγκεκριμένη δομή (μία στροφή με πέντε στίχους) και μορφή ομοιοκαταληξίας αα-ββ-α, που υπακούει σε καθορισμένες ποιητικές συμβάσεις. Η άσκηση αυτή απαιτεί αναζήτηση συγκεκριμένων λέξεων που να πληρούν τις προϋποθέσεις για τη δημιουργία ενός τέτοιου ποιήματος, ανάπτυξη της φαντασίας, ανασκόπηση του βασικού θέματος και έχει και ψυχαγωγικό χαρακτήρα.

Παράδειγμα της συλλογικής δουλειάς των παιδιών του Β1 και του Β2 είναι τα ποιήματα που ακολουθούν:

A

Ήταν ένα μικρό, φτωχό παιδί
που δούλευε για ένα κομμάτι ξερό ψωμί.
Τα βράδια κοιμόταν σε εργοστάσιο
που έμοιαζε με χοιροστάσιο.
Το δύστυχο, μικρό παιδί.

B

Ήταν ένα μικρό, φτωχό παιδί
που δούλευε για ένα κομμάτι ξερό ψωμί.
Για την πατρίδα του είχε νοσταλγία,
γιατί οι άλλοι τον έβλεπαν με αηδία.
Το έρημο, μικρό παιδί.

Ήταν ένα μοναχικό, μικρό παιδί
χωρίς οικογένεια, χωρίς φαί.
Δούλευε όλη μέρα,
για να τα βγάλει πέρα.
Το κακορίζικο, μικρό παιδί.

 επιμέλεια Βάννα Ζαβιτσάνου

Κωνσταντίνα Αρμενιάκου

Στις 14 Οκτωβρίου του 2024 η νηπιαγωγός και συγγραφέας Κωνσταντίνα Αρμενιάκου επισκέφτηκε το 7ο γυμνάσιο και οργάνωσε ένα εργαστήριο δημιουργικής γραφής για τους μαθητές του σχολείου μας. Με την ευκαιρία αυτή απάντησε στις ερωτήσεις των μαθητών του Β4.

Καλημέρα σας και καλώς ήρθατε στο σχολείο μας. Θα θέλαμε να μας πείτε κάποια πράγματα για σας. Γνωρίζουμε ότι είστε συγγραφέας αλλά και εκπαιδευτικός. Σε ποια βαθμίδα της εκπαίδευσης εργάζεστε;

Γεννήθηκα στην Κέρκυρα, στον Άγιο Ματθαίο. Έκανα τις σπουδές μου στα Γιάννενα, στο παιδαγωγικό τμήμα νηπιαγωγών, σπούδασα στη Γαλλία γλωσσολογία στο πανεπιστήμιο της Τουλούζης και έχω κάνει μεταπτυχιακό στη Σορβόνη στην γλωσσολογία, με ειδικότητα στην διδακτική των γαλλικών και των γλωσσών. Ήμουν για πάρα πολλά χρόνια νηπιαγωγός στην Κέρκυρα, στο 14ο νηπιαγωγείο τα τελευταία χρόνια, και γράφω βιβλία από το 2006 που εκδόθηκε το πρώτο μου βιβλίο, «η κυρά δημοκρατία».

Πώς ξεκίνησε η συγγραφική σας δουλειά; Είναι κάτι που προέκυψε μέσα από τη σχέση σας με την εκπαίδευση ή είναι κάτι που επιθυμούσατε ανεξάρτητα;

Θα σας πω μία μικρή ιστορία: Ξεκίνησα να γράφω όταν ήμουν παιδάκι, στην τρίτη τάξη του δημοτικού, γιατί μια μέρα μια δασκάλα μας είπε ότι αντί για αντιγραφή και ορθογραφία η εργασία που έχουμε για το σπίτι είναι να γράψουμε ένα ποίημα. Αυτό με παίδεψε πάρα πολύ, γιατί ήμουν καλή μαθήτρια και ήθελα να το κάνω πολύ καλά και δεν το είχα ξανακάνει, οπότε αγχώθηκα. Όταν όμως τα κατάφερα να γράψω ένα ποίημα με ομοιοκαταληξία, με στροφές, ένιωσα πάρα πολύ ωραία με αυτό και συνέχισα να γράφω. Θα μπορούσα να μην το είχα ανακαλύψει, ποτέ δεν ξέρει κανείς, αλλά χαίρομαι που το ανακάλυψα τόσο μικρή και που μία δασκάλα με βοήθησε να το καταλάβω. Γιατί χαίρομαι όταν το σχολείο μάς βοηθάει όχι μόνο να

μάθουμε πράγματα για τον κόσμο αλλά και για τον εαυτό μας. Το σχολείο πρέπει να μας μαθαίνει ποιοι είμαστε. Εμένα λοιπόν το σχολείο μου έμαθε ότι μου αρέσει και μπορώ να γράφω. Και έγραφα από τότε, κυρίως ποιήματα. Δεν είχα φανταστεί ποτέ ότι θα έγραφα βιβλία για παιδιά. Αυτό ξεκίνησε όταν έγινα νηπιαγωγός. Στο νηπιαγωγείο έπρεπε να εξηγήσω κάποια πράγματα στα παιδάκια και ο μόνος τρόπος για να τα καταλάβουν ήταν να τους τα πω σε μία ιστορία. Οπότε έτσι έγραψα το πρώτο μου βιβλίο, «η κυρά δημοκρατία», το οποίο μιλάει για τη δημοκρατία και τη δικτατορία και είναι ένα βιβλίο το οποίο διαβάζεται πάρα πολύ στα σχολεία με αφορμή την επέτειο της 17 Νοεμβρίου. Ήθελα λοιπόν να εξηγήσω στα μικρά παιδιά τι συνέβη τότε με έναν τρόπο που να τον κατανοήσουν, γιατί τους ήταν δύσκολο. Είχε προηγηθεί η 28η και είχαν λίγο μπερδευτεί, δηλαδή έλεγαν «μα κυρία είχαμε πόλεμο, είχε τανκς, ποιος σκότωσε ποιον, ποιος ήταν ο εχθρός». Έτσι έγραψα αυτό το βιβλίο και έτσι ξεκίνησα να γράφω για παιδιά. Το επάγγελμά μου δηλαδή ήταν η αφορμή. Αλλά έγραφα πάντα και συνεχίζω να γράφω και ποίηση απλά δεν έχω κάνει κάτι σε βιβλίο για ενήλικες ακόμα, γιατί δε νιώθω έτοιμη γι' αυτό.

Θέλετε να μας πείτε δυό λόγια για το συγγραφικό σας έργο; Ποια είναι τα θέματα που σας απασχολούν περισσότερο στα βιβλία που γράφετε;

Έχω ξεκινήσει εκδοτικά το 2006 και σήμερα έχω γράψει 19 λογοτεχνικά βιβλία για παιδιά. Το πρώτο μου βιβλίο, «η κυρά δημοκρατία» πλέον χαρακτηρίζεται long seller. Αυτό σημαίνει ότι ένα βιβλίο πουλάει για πάρα πολλά χρόνια. Τα βιβλία που έχω γράψει για παιδιά είναι κυρίως για την αυτοεκτίμηση,

για την διαχείριση των συναισθημάτων, έχω γράψει ένα βιβλίο που αγαπώ πάρα πολύ για την απώλεια, έχω γράψει βιβλία γνώσεων τα τελευταία χρόνια, όπως «οι ιππότες της ελευθερίας». Αυτό είναι ένα βιβλίο που μιλάει για τη ζωή του Νικόλαου Μάντζαρου και του Διονύσιου Σολωμού, την φιλία τους και το πώς γράφτηκε ο εθνικός μας ύμνος. Μέσα από τα βιβλία αυτά θέλω πάντα να πω κάτι στα παιδιά αλλά θέλω πάντα να πω κάτι και στους γονείς που διαβάζουν μαζί με τα παιδιά. Γι' αυτό υπάρχουν δύο επίπεδα ανάγνωσης στα βιβλία μου, δηλαδή τα παιδάκια καταλαβαίνουν κάτι, οι γονείς καταλαβαίνουν κάτι διαφορετικό, κάτι παραπάνω θα έλεγα. Ο Άντερσεν, που ήταν ένας πολύ μεγάλος παραμυθάς, έλεγε ότι όταν γράφει, προσπαθεί να πει κάτι και στους γονείς. Το ίδιο κάνω και εγώ. Επίσης έχω γράψει σε συνεργασία με συναδέλφους εκπαιδευτικούς 19 εκπαιδευτικά βιβλία, που έχουν μέσα δραστηριότητες για δασκάλους και δραστηριότητες για παιδιά προσχολικής και πρωτοσχολικής ηλικίας. Τα τελευταία χρόνια ασχολούμαι και με την μετάφραση. Έχω μεταφράσει πάρα πολλά βιβλία από τα γαλλικά, λογοτεχνικά, εκπαιδευτικά και βιβλία γνώσεων. Τώρα το όνειρό μου είναι να γράψω κάτι για πιο μεγάλα παιδιά. Μόνο που τα πιο μεγάλα παιδιά δεν διαβάζουν πολύ, αλλά θα το προσπαθήσω.

Έχετε κάποιο ιδιαίτερα αγαπημένο βιβλίο; Αγαπημένο συγγραφέα; Υπάρχει κάποιος

ήρωας ή πρωταγωνιστής σε κάποιο βιβλίο ο οποίος να σας έχει αγγίξει ιδιαίτερα;

Αγαπώ πολλά βιβλία, δεν ξέρω ποιο να ξεχωρίσω. Θα πω ότι όταν ήμουν μικρή τα βιβλία που διάβασα πολύ και πάρα πολύ με γοήτευαν ήταν τα βιβλία της Άλκης Ζέη. Είχα την χαρά τα τελευταία χρόνια να είμαστε στον ίδιο εκδοτικό οίκο, οπότε την είχα συναντήσει από κοντά. Όλα αυτά τα βιβλία τα διάβασα όταν ήμουν μικρή, τα έκανα εικόνα στο μυαλό μου και είναι σαν να τα είδα σε ταινία και όχι να τα διάβασα. Οπότε ξεχωρίζω την Άλκη, που την αγαπώ πάρα πολύ σαν συγγραφέα και με έχει εμπνεύσει πάρα πολύ. Επίσης αγαπώ πάρα πολύ μία Γαλλίδα συγγραφέα την Λέιλα Σλιμανί. Αλλά ο αγαπημένος μου συγγραφέας σε όλη μου τη ζωή είναι ο Καζαντζάκης. Γιατί δεν γράφει απλά μία ιστορία, φιλοσοφεί. Και σου βάζει πολλά ερωτήματα για να σκεφτείς τη ζωή, την ανθρωπότητα, την πορεία του ανθρώπου στον κόσμο. Οπότε νομίζω ότι ο Καζαντζάκης είναι ο πιο αγαπημένος μου από όλους τους συγγραφείς που έχω διαβάσει. Έχω διαβάσει πολύ γαλλική λογοτεχνία και αγαπώ πολύ τον Μοπασάν, ένα συγγραφέα του 19ου αιώνα. Και ο πρωταγωνιστής ήρωας που να με έχει αγγίξει ιδιαίτερα... είναι τόσοι πολλοί ήρωες που μ' έχουν αγγίξει, δεν ξέρω ποιον να διαλέξω, ίσως κάποιον από τους κλασικούς ήρωες, τα πολύ κλασσικά βιβλία της λογοτεχνίας. Σίγουρα ο Δον Κιχώτης μου

αρέσει, όλο αυτό που αντιπροσωπεύει, η επιθυμία του να αλλάξει τον κόσμο και η τρέλα που είχε.

Ποια βιβλία θεωρείτε ότι θα έπρεπε να διαβάσει κάθε έφηβος;

Οι έφηβοι διαβάζουν όλο και λιγότερο. Θα σας πω κάτι: για όλους μας υπάρχει ένα βιβλίο που είναι γραμμένο για μας, θα μας πει κάτι και θα το αγαπήσουμε. Αλλά αν δεν ψάξουμε δεν θα το ανακαλύψουμε. Ίσως πρέπει να διαβάσουμε πολλά για να το βρούμε. Νομίζω ότι οι έφηβοι πρέπει να διαβάζουν τα βιβλία που τους αρέσουν. Υπάρχουν πάρα πολλά βιβλία στην αγορά, από κλασικούς συγγραφείς, από καινούργιους συγγραφείς, υπάρχουν βιβλία που έχουν γίνει ταινίες, οπότε μπορεί να σας είναι πιο εύκολο να διαβάσετε βιβλία που τα έχετε δει. Αν και το βιβλίο δεν έχει καμία σχέση με ταινία, γιατί το βιβλίο, όταν το διαβάζεις, κάνεις τις δικές σου εικόνες. Νομίζω ότι ο έφηβος θα πρέπει να διαβάσει αυτό το βιβλίο που του ταιριάζει, που του λέει κάτι και να μη διαβάσει ποτέ ένα βιβλίο άμα δεν του αρέσει. Εγώ πλέον το κάνω αυτό, ξεκινάω ένα βιβλίο και αν δε με κρατήσει από την αρχή, το παρατάω. Μπορεί να είναι λίγο άδικο γιατί καμιά φορά χρειάζεσαι λίγο χρόνο, έχω γίνει όμως δύσκολη αναγνώστρια. Προτείνω να κάνετε το ίδιο, όλοι οι έφηβοι να κάνουν το ίδιο. Να ξεκινάνε τα βιβλία και όποιο βιβλίο τους κρατήσει να το διαβάσουν μέχρι το τέλος.

Σήμερα συναντήσατε κάποιους μαθητές από το σχολείο μας-πώς να την χαρακτηρίσουμε αυτή τη συνάντηση, εργαστήριο ή σεμινάριο δημιουργικής γραφής; Είναι κάτι που το κάνετε συστηματικά, σε άλλα σχολεία και σε άλλες περιοχές της χώρας μας;

Εργαστήριο θα το έλεγα και όχι σεμινάριο. Ή δημιουργική γραφή είναι κάτι που μας ήρθε από την Αμερική. Η δημιουργική γραφή δεν σημαίνει μαθαίνω να γράφω για να γίνω συγγραφέας, υπάρχουν και τέτοια εργαστήρια, αλλά η δημιουργική γραφή είναι γράφω για να εκφραστώ. Έχει και ψυχοθεραπευτική διάσταση, είναι πάρα πολύ σημαντικό το γράψιμο ως τρόπος έκφρασης για κάποιον που το έχει ανακαλύψει και νομίζω ότι αρέσει σε όλους, παρόλο που μερικοί στην αρχή λένε δεν θέλω να γράφω, δεν μου αρέσει. Εγώ έχω κάνει εργαστήρια δημιουργικής γραφής πάρα πολλά χρόνια στην Κέρκυρα, στην παιδική βιβλιοθήκη της ΧΕΝ με μικρά παιδιά προσχολικής και πρωτοσχολικής ηλικίας και νομίζω ότι πήγε πάρα πολύ καλά και ακόμα και τα παιδάκια που είχαν έρθει χωρίς διάθεση σιγά-σιγά βρήκαν πολλή χαρά σε αυτό. Γιατί στη δημιουργική γραφή το επίκεντρο είναι ο εαυτός μας και τίποτα άλλο, γράφουμε δηλαδή για ευχαρίστηση, δεν γράφουμε για κανέναν άλλο σκοπό.

Πώς πήγε η σημερινή συνάντηση με τους συμμαθητές μας;

Πάντα με πάρα πολλή χαρά συναντώ τους μαθητές, πάντα έχω κάτι να μάθω απ' αυτούς. Δεν έρχομαι για να τους μάθω πράγματα, έρχομαι για να μοιραστώ πράγματα μαζί τους, οπότε το μοίρασμα είναι πάντα μία ευχάριστη διαδικασία. Και πάντα πηγαίνει καλά η συνάντηση με τα παιδιά, γιατί τα παιδιά έχουν ανάγκη και να μιλήσουν και να συναντήσουν νέα πρόσωπα στο σχολείο.

Υπάρχουν κάποιες συμβουλές που θα θέλατε να δώσετε στους μαθητές του σχολείου μας σε σχέση με τη συγγραφή και τη δημιουργία γενικότερα;

Το γράψιμο είναι χαρά και ευχαρίστηση, είναι μία ωραία ασχολία, αρκεί να το ανακαλύψουμε. Εγώ κρατούσα ημερολόγιο σε όλη την εφηβεία και σήμερα νιώθω χαρά που το έκανα γιατί πάρα πολλά πράγματα που έγιναν τότε, τα έχω ξεχάσει. Ξεχνάμε πολύ όταν μεγαλώσουμε και πολλά μικρά περιστατικά της καθημερινότητας, αστεία με τους φίλους μας, κάποιες στεναχώριες, όλα αυτά είναι καλό κάπου να τα αποτυπώσουμε. Και είναι και πολύ θεραπευτικό να γράφεις τι έγινε την μέρα που πέρασε, γιατί καταλαβαίνεις και τι είχε αξία από αυτά που γίνανε, δεν μπορείς να γράφεις τα πάντα, οπότε διαλέγεις και κρατάς αυτά που είναι σημαντικά. Οπότε συμβουλεύω λοιπόν ένα ημερολόγιο, παρόλο

που ίσως φαίνεται σαν κάτι παλιακό, είναι πολύ χρήσιμο και πολύ ωραίο. Γενικότερα για την συγγραφή, γράφει όποιος νιώθει χαρά και αυτό ισχύει και για την δημιουργία γενικότερα. Μπορεί να μας αρέσει να ζωγραφίζουμε, μπορεί να μας αρέσει να κάνουμε παζλ, μπορεί να μας αρέσει να κάνουμε αθλητισμό... Όλα όσα έχουν μέσα το χαρακτήρα της δημιουργίας είναι πάρα πολύ σημαντικά να τα κάνουμε για τον εξής λόγο: γιατί το μυαλό μας είναι σαν ένα δάσος. Έχει πολλά δρομάκια, μονοπάτια, που είναι οι νευρώνες, οι οποίοι μας κάνουν αυτό που είμαστε και μας δίνουν πάρα πολλές ικανότητες. Αν αυτά τα δρομάκια δεν τα περπατάμε, όπως συμβαίνει και στο δάσος, όπου χορταριάζουν και κλείνουν, έτσι γίνεται και στον εγκέφαλο. Αν λοιπόν ο εγκέφαλος ασχολείται μόνο με ένα πράγμα, για παράδειγμα μόνο βλέπω ταινίες, μόνο είμαι στο κινητό, μόνο κατεβάζω μουσική, όλοι οι άλλοι δρόμοι στο μυαλό μας κλείνουν, οπότε χάνουμε πράγματα που μας έχει δωρίσει η φύση και αυτό είναι πολύ κρίμα. Οπότε όταν είμαστε δημιουργικοί και κάνουμε διαφορετικά πράγματα οι δρόμοι στο μυαλό είναι ανοικτοί και αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό.

Σας ευχαριστούμε πολύ για τις απαντήσεις σας και χαιρόμαστε που σας γνωρίσαμε!

Κωνσταντίνου Θεοτόκη

Η ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΗΜΑ

ΥΠΟΛΗΨΗ

Ιωάννα Κοντζιάλη

το έβδομο · τεύχος 2/2025 · θέατρο

Κατερίνα Τσιριγώτη

Γιώργος Πανάρετος

Νεφέλη Ραρή

Η Λογοτεχνική-Θεατρική ομάδα του 7ου Γυμνασίου παρουσίασε στο πλαίσιο του 1ου Μαθητικού Φεστιβάλ Θεάτρου, διασκευασμένα, τα έργα του Κωνσταντίνου Θεοτόκη «Η Τιμή και το Χρήμα» και «Υπόληψη». Η παράσταση πραγματοποιήθηκε την Τετάρτη 19 Ιουνίου 2024 στην αίθουσα εκδηλώσεων του 4ου Λυκείου.

Υπεύθυνη της ομάδας είναι η φιλόλογος Βάννα Ζαβιτσάνου και συμμετείχαν, με αλφαβητική σειρά, οι παρακάτω μαθητές:

Δήμας Αντώνης, Εσκιτζιογλου Αναστασία, Κόλλα Αλκινόη, Κοντομάρη Δανάη, Κοντζιάλη Ελευθερία, Κοντζιάλη Ιωάννα, Λέκκα Σοφία, Μπαλάσκα Ραφαέλα, Νταβαρίνου Ηλέκτρα, Πανάρετος Γιώργος, Πεردικομάτη Ελίνα, Ραρή Μελίνα, Ραρή Νεφέλη, Σουέρεφ Σαλβίνα, Τζαφέστα Μαρίνα, Τσιριγώτη Κατερίνα.

Ελίνα Πεردικομάτη

Αναστασία Εσκιτζιογλου

Μαρίνα Τζαφέστα

Ελευθερία Κοντζιάλη, Δανάη Κοντομάρη

Σαλβίνα Σουέρεφ

Ηλέκτρα Νταβαρίνου, Αλκινόη Κόλλα

Ραφαέλα Μπαλάσκα

Σοφία Λέκκα

Μελίνα Ραρή

Αντώνης Δήμας

Κυρία Αγάπη

Η κυρία Αγάπη είναι η καθαρίστρια του σχολείου μας και πολύτιμο μέλος της σχολικής μας κοινότητας εδώ και πολλά χρόνια. Στα τέλη του Νοέμβρη του 2024 απάντησε στις ερωτήσεις των μαθητών του Β4.

Πόσα χρόνια δουλεύετε στο σχολείο;

Δουλεύω εδώ 24 χρόνια.

Σας αρέσει να δουλεύετε σε αυτό το σχολείο;

Ναι, μου αρέσει πολύ.

Ποια ήταν η καλύτερη και ποια η χειρότερη χρόνια σας στο έβδομο;

Όλες οι χρονιές καλές ήτανε. Δεν μπορώ να ξεχωρίσω, δεν έχω χρονιά με άσχημες αναμνήσεις.

Θα θέλατε να αλλάξετε κάτι στο σχολείο;

Όχι, δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι.

Πώς ήταν η πρώτη μέρα εργασίας σας στο σχολείο;

Α, είχα πολλή αγωνία! Καινούριος χώρος, καινούριοι άνθρωποι...

Πώς είναι μία μέρα σας στο σχολείο;

Το σχολείο είναι η ζωή μου. Κάθε μέρα είναι και καλύτερα αλλά κουράζομαι.

Ποιες είναι οι καθημερινές δυσκολίες;

Όταν είναι βροχερές οι μέρες, έχει πολλή

βρωμιά, δηλαδή είναι μούσκεμα τα πάντα κι όλο σφουγγαρίζω...

Πόσο κουραστική είναι η δουλειά σας;

Είναι, πολύ! Με τόσο κόσμο εδώ μέσα, όλο δουλεύεις κι όλο δεν τα προλαβαίνεις.

Μέσα στα χρόνια έχετε παρατηρήσει αλλαγές στις συμπεριφορές των παιδιών;

Πολλές! Παραδείγματος χάριν τα παιδιά πετάνε τα σκουπίδια κάτω, ένα παιδί πετάει κάτι και του λέω εγώ «γιατί το πέταξες;» και λέει «εγώ δεν το πέταξα», αυτό... (γέλια). Παλιότερα δεν συνέβαινε αυτό.

Ποιο είναι το χειρότερο πράγμα που έχετε δει;

Που πετάνε τα παιδιά κάτω τα σκουπίδια συνεχώς... ακόμη και μπροστά στα μάτια μου.

Ποια είναι η γνώμη σας για την συμπεριφορά των μαθητών;

Εντάξει, καλή είναι, αλλά μερικές φορές δεν ακούτε, εσείς τα παιδιά.

Πως νιώθετε που καθαρίζετε το σχολείο και την άλλη μέρα είναι στην ίδια κακή κατάσταση;

Τα ίδια και τα ίδια το σχολείο... Δεν είναι και

πολύ καλή η αίσθηση μου όταν βλέπω το σχολείο αντί να καλυτερεύει όλο να χειροτερεύει.

Τι θα θέλατε να πείτε σε όλα τα παιδιά;

Να μην πετάνε σκουπίδια κάτω και να είναι οι τάξεις τους καθαρές, δηλαδή να μην πετάνε χαρτάκια, να μην τρώνε σποράκια και τα πετάνε κάτω... Η καθαριότητα είναι πολιτισμός.

Ποιες σκέψεις σας πρωτοέρχονται στο μυαλό όταν βλέπετε παιδιά να παλεύουν ή να κάνουν κουταμάρες;

Εγώ όταν βλέπω παιδιά που παλεύουν, εκεί, που χτυπιούνται, μπαίνω στη μέση· δεν τα αφήνω να βαράει το ένα το άλλο. Μπορεί μερικές φορές να γίνομαι και κακιά στα παιδιά, αλλά για το καλό τους!

Σας έχουν ποτέ βοηθήσει παιδιά; Αν ναι, πώς σας φάνηκε;

Ναι, πολλές φορές! Πολλά παιδάκια με ρωτάνε «κυρία να σας βοηθήσω;» «όχι αγάπη μου» τους λέω, «ευχαριστώ». Αυτό μου αρκεί, που μου λένε σε κάτι να με βοηθήσουνε!

Πάντως εγώ σας αγαπάω κι ας κάνετε και φασαρία και ας πετάτε χαρτιά κάτω. Είμαι μαμά και γιαγιά. Λέω δεν πειράζει, παιδιά είναι, γιατί και εγώ ήμουνα μικρή και έκανα και εγώ τις σκανδαλιές μου.

Είχαμε και την Ισμήνη, την εγγονή της κυρίας Αγάπης, εδώ στο σχολείο μαθήτριά και την ξέραμε πολλά χρόνια πριν να είναι μαθήτριά του γυμνασίου γιατί όταν ήταν μικρή ερχόταν και καθόταν με τη γιαγιά της.

Καμιά φορά πήγαινα και τη σχόλαγα. Και μετά ερχόταν εδώ. Ή το καλοκαίρι που δούλευε η μαμά της, εγώ δούλευα εδώ και την έφερνα εδώ, κοντά μου.

Με τα χρόνια, τα παιδιά στο θέμα της καθαριότητας είναι καλύτερα ή χειρότερα;

Τώρα νομίζω ότι είναι χειρότερα. Παλιά ήτανε καλύτερα τα παιδιά και τους μιλάγες και ακούγανε. Τώρα τους μιλάς και δεν ακούνε... Δεν ξέρω τι συμβαίνει, μήπως φταίει το

ίντερνετ, το τηλέφωνο που τους απασχολεί όλη τη μέρα;

Κι αν κάναμε και μια βδομάδα που κάθε φορά που τελείωναν τα παιδιά να καθόντουσαν πρώτα να σκουπίσουν και μετά να έβγαιναν, έτσι μπορεί να καταλάβαιναν... Ή μία βδομάδα να μην ερχόσασταν να έβλεπαν πώς θα είναι...

Μία μέρα να μην έρθω, χαμός. Εδώ μια μέρα τον Οκτώβρη δεν μπορούσα να κάνω δουλειά γιατί είχα πίεση κι έφυγα από το σχολείο, ήτανε 12 η ώρα, αλλά μετά μου πέρασε και ήρθα πίσω και το έφτιαξα το σχολείο, γιατί δεν μπορούσα να το αφήσω για την άλλη μέρα, θα ήτανε χάλια...

Ποια είναι η γνώμη σας για τις εγκαταστάσεις του σχολείου;

Εντάξει καλές είναι οι εγκαταστάσεις του σχολείου. Είναι και μερικά σχολεία που δεν είναι και πολύ καλά, δηλαδή που είναι παλιά και όσο δουλειά και να κάνεις στο σχολείο δε φαίνεται, όταν είναι παλιό το κτίριο. Ενώ εδώ φαίνεται η δουλειά που κάνεις. Αλλαγή χρειάζεται έξω στην αυλή: οι κάδοι ας πούμε. Να φέρουμε κάδους: το έχουμε πει στο Δήμο εδώ και 6-7 χρόνια να φέρουν κάδους, όπως έχουμε εδώ έξω δύο, χρειαζόμαστε άλλους δύο στο σχολείο, έξω στην αυλή. Αλλά ο Δήμος λέει ότι δεν έχει λεφτά, όλο έτσι μας λέει.

Και μια άλλη παρατήρηση θα έκανα: να μη ζωγραφίζετε παιδιά τα θρανία και μη γράφετε αυτές τις «ωραίες» λέξεις... Γράψτε στο μπλοκ σας, ζωγραφίστε στο μπλοκ ή γράψτε ό,τι θέλετε στο τετράδιο. Όχι στο θρανίο, γιατί μετά θα το βρείτε πάλι το θρανίο μπροστά σας βρώμικο, δεν είναι ωραίο να είναι καθαρό, όπως τώρα;

Αυτά, παιδιά, σας ευχαριστώ πολύ.

Αδελαιδα

η μακρινή αδελφή μας στην Αυστραλία

Αδελαιδα, Wikipedia

το έβδομο · τεύχος 2/2025 · αδελφοποιήσεις

Η Αδελαιδα είναι η πέμπτη σε πληθυσμό πόλη της Αυστραλίας με πάνω από 1.300.000 κατοίκους. Είναι πρωτεύουσα της πολιτείας της Νότιας Αυστραλίας και απέχει 730 χιλιόμετρα από τη Μελβούρνη και 1410 από το Σίδνεϊ. Η Αδελαιδα φιλοξενεί πάνω από 50.000 Έλληνες ενώ η ελληνική είναι η 4η σε αριθμό ομιλητών γλώσσα που χρησιμοποιείται στην πόλη.

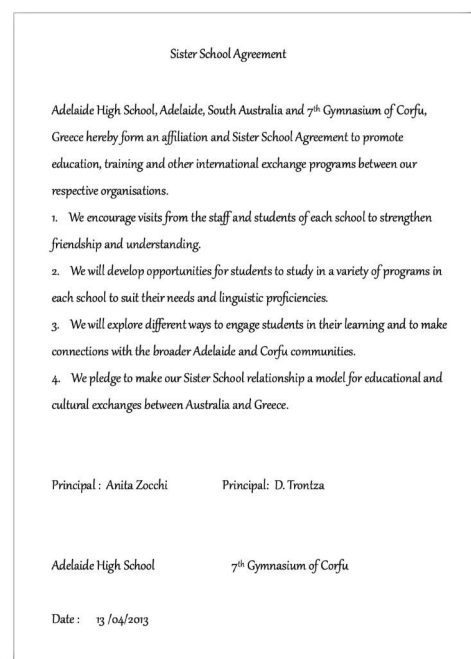
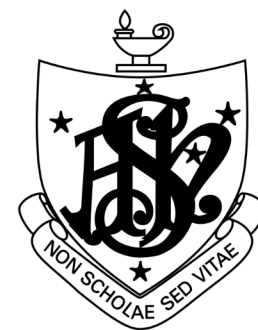
Το Adelaide High School ιδρύθηκε το 1908 ως αποτέλεσμα της συνένωσης παλαιότερων σχολείων και ήταν το πρώτο δημόσιο γυμνάσιο στην Αυστραλιανή Κοινοπολιτεία. Σήμερα είναι ένα επιτυχημένο και καινοτόμο σχολείο στο οποίο φοιτούν περίπου 1900 μαθητές ηλικίας 12-18 ετών. Η φιλοσοφία του σχολείου συμπυκνώνεται στη φράση «όχι μόνο για το σχολείο αλλά για τη ζωή»: κεντρική επιδίωξη του προγράμματος σπουδών είναι οι μαθητές να καλλιεργήσουν και να αναπτύξουν τις κλίσεις, τις δεξιότητες και τις ικανότητες τους.

Από το 1979 έχει οριστεί ως το μοναδικό σχολείο γλωσσών ειδικού ενδιαφέροντος για τη Νότια Αυστραλία. Αυτό δίνει τη δυνατότητα στους μαθητές να εγγραφούν και να μελετήσουν δύο από τις οκτώ γλώσσες που προσφέρονται (γαλλικά, γερμανικά, ιαπωνικά, νέα ελληνικά, μανδαρινική Κίνας, ισπανικά, ιταλικά και αυστραλιανή νοηματική) και να συμμετέχουν σε εκπαιδευτικές περιηγήσεις σε χώρες του εξωτερικού, που πραγματοποιούνται ανά διετία και προσφέρονται σε μαθητές και εκπαιδευτικούς.

Το σχολείο είναι επίσης εκπαιδευτικό κέντρο για μαθητές με προβλήματα ακοής και κώφωση, είναι συνεργαζόμενο σχολείο για μαθητές με υψηλό νοητικό δυναμικό και προσφέρει αθλητικά προγράμματα ειδικού ενδιαφέροντος για το κρίκετ και την κωπηλασία. Τέλος, έχει αδελφοποιηθεί με πολλά σχολεία ανά τον κόσμο, ανάμεσά τους και με το 7ο γυμνάσιο της Κέρκυρας.

Adelaide High School

Η πράξη αδελφοποίησης του 7ου γυμνασίου της Κέρκυρας με το Adelaide High School

Το Μάρτιο του 2012 με μεγάλη συγκίνηση αποχαιρετούμε τη μαθήτριά του σχολείου μας Ελένη Κασιμίδου, της οποίας η οικογένεια αποφάσισε να μεταναστεύσει στην Αυστραλία. Η οικογένεια εγκαθίσταται στην Αδελαιδα και η Ελένη γράφεται στο Adelaide High School.

Μέχρι εκείνη την εποχή, το σχολείο της Αδελαιδας έχει έρθει σε επαφή με σχολεία από την Ελλάδα με στόχο μαθητές από την Αυστραλία να επισκεφθούν τη χώρα μας—όμως οι προσπάθειες αυτές αποτυγχάνουν καθώς δεν είναι δυνατόν, λόγω των οικονομικών συνθηκών, μαθητές των ελληνικών σχολείων να ταξιδέψουν στην Αυστραλία ώστε η συνεργασία να είναι αμοιβαία.

Η Ελένη και οι γονείς της μαθαίνοντας για τις προσπάθειες αυτές, προτείνουν στη διεύθυνση του εκεί σχολείου ότι ίσως το πρώην σχολείο της Ελένης, το 7ο γυμνάσιο της Κέρκυρας, να ενδιαφέρεται για μία τέτοια συνεργασία. Πράγματι, το σχολείο της Αδελαιδας έρχεται σε επαφή μαζί μας και η τότε διευθύντρια Διονυσία Τρόντζα και ο σύλλογος των καθηγητών του 7ου αποδέχονται την πρόταση συνεργασίας.

Το 2013 ομάδα καθηγητών και μαθητών από την Αδελαιδα επισκέπτονται για πρώτη φορά την Κέρκυρα, τα παιδιά φιλοξενούνται σε οικογένειες μαθητών του σχολείου μας και υπογράφεται η πράξη αδελφοποίησης των δύο σχολείων. Στη συνέχεια θα μας επισκεφτούν ξανά το 2016 και το 2018. Ακολουθεί η αναστολή των ταξιδιών στα χρόνια της πανδημίας και οι επισκέψεις θα ξαναρχίσουν μέσα στην τρέχουσα σχολική χρονιά, το φθινόπωρο του 2024.

Ο Γιάννης Δημητριάδης, ο Παναγιώτης Βώρος και η Κωνσταντίνα Ζολώτα, καθηγητές του 7ου γυμνασίου, συνομιλούν με τους καθηγητές του Adelaide High School Δήμητρα Ροζακλή και Scott Macleod καθώς και με τους 17χρονους μαθητές του Αυστραλιανού σχολείου Βασίλη Παπαγιάννη και Αναστασία Ντουναπάνου κατά τη διάρκεια της επίσκεψής τους στην Κέρκυρα το φθινόπωρο του 2024.

Γ: Γιάννης: Δήμητρα πόσα χρόνια είναι αυτή η σχέση που έχουμε με το σχολείο;

Δήμητρα: Η σχέση είναι πάνω από 10 χρόνια, μάλλον πρέπει να είναι γύρω στα 12 χρόνια που έχουμε αυτή την επαφή.

Γ: Το ταξίδι αυτό το οργανώνει η κοινότητα των Ελλήνων, το σχολείο, ποιός;

Δ: Όχι, οι καθηγητές των ελληνικών οργανώνουμε αυτό το πρόγραμμα μαζί με εσάς. Χωρίς την Κωσταντίνα (Ζολώτα) εδώ δε γίνεται τίποτα!

Γ: Να πούμε μερικά στοιχεία για το σχολείο;

Βασίλης: Είναι λίγο διαφορετικό από τα σχολεία εδώ στην Ελλάδα, είναι γυμνάσιο και λύκειο μαζί. Έχουμε έξι χρόνια σχολείο εκεί, το λένε γυμνάσιο και φοιτούν περίπου 2000 μαθητές. Εγώ και η Αναστασία πηγαίνουμε τρίτη λυκείου. Τα άλλα παιδιά που είναι στο ταξίδι είναι από πρώτη, δευτέρα και τρίτη.

Αναστασία: Ναι και εμείς στο σχολείο μας, που τώρα είμαστε στην τρίτη λυκείου, έχουμε μόνο τέσσερα μαθήματα αλλά εδώ, νομίζω, έχουν λίγα παραπάνω από αυτό. Είναι

πολύ διαφορετικά στην Αυστραλία απ' ότι στην Ελλάδα.

Γ: Μόνο στην τάξη αυτή που είσατε έχετε τέσσερα μαθήματα ή...

Β: Εξαρτάται, κάθε χρονιά αλλάζει. Κάθε χρονιά διαλέγουμε τα μαθήματα που θέλουμε να κάνουμε για την επόμενη χρονιά.

Δ: Οπότε έχουμε μαθήματα χορού,

Α: Έχουμε το μαγείρεμα,

Β: Έχουμε οκτώ γλώσσες επιλογής, εκτός από τα αγγλικά φυσικά. Τα ελληνικά είναι μία από τις υπόλοιπες οκτώ, κάνουμε δηλαδή γαλλικά, ισπανικά, κινέζικα, γερμανικά, νοηματική...

Δ: Και για μερικές από αυτές τις γλώσσες μπορεί να έχουμε την ευκαιρία να πάμε... Όπως ήρθαμε σήμερα στην Ελλάδα, νομίζω μπορείς να πας στην Γαλλία, στην Ιαπωνία...

Β: Μέχρι τώρα αυτό ξέρουμε· πιστεύουμε όμως ότι στο μέλλον θα γίνουν ταξίδια και σε άλλες χώρες.

Γ: Και η χρηματοδότηση για τα ταξίδια αυτά από πού προέρχεται;

Δ: Είναι από τους γονείς. Επιπλέον έχουμε ένα σύλλογο Ελλήνων γονέων και κηδεμόνων που μας έχουνε δώσει για κάθε παιδί περίπου 400€ για αυτό το ταξίδι, αλλά όπως βλέπετε αυτό το ταξίδι είναι πανάκριβο και αυτά τα χρήματα είναι μόνο μία μικρή βοήθεια.

Παναγιώτης: Το σχολείο σας είναι ειδικό σχολείο ή γενικό; Δηλαδή είναι όπως όλα τα άλλα της Αυστραλίας ή έχει κάτι το ιδιαίτερο;

Β: Είναι δημόσιο αλλά είναι γενικό. Έχουμε και διάφορα προγράμματα στο σχολείο. Υπάρχουν, για παράδειγμα, αθλητικά τμήματα. Εγώ, ας πούμε, επειδή έμενα μακριά, μπήκα στο σχολείο με το πρόγραμμα κωπηλασίας—έτσι με άφησαν να γραφτώ μαθητής στο σχολείο. Όπως είναι η κωπηλασία είναι και το κρίκετ. Μετά υπάρχει και το πρόγραμμα γλώσσας, όπου τα παιδιά κάνουν δύο γλώσσες μέχρι την δέκατη τάξη, δηλαδή τη δική σας πρώτη λυκείου, και μετά διαλέγουν μια για να την τελειώσουν στην τρίτη λυκείου. Υπάρχουν οκτώ γλώσσες, τα ελληνικά είναι μόνο μία από αυτές, αλλά έχουμε την επιλογή να κάνουμε όποια θέλουμε.

Δ: Αλλά είμαστε κρατικό σχολείο και φοράμε σχολική στολή.

Π: Τα ελληνικά διδάσκονται και αλλού σε σχολεία, για παράδειγμα σε απογευματινές ώρες, σε τμήματα για μικρά παιδιά; Εσείς έχετε πάει σε τέτοια τμήματα ελληνικής γλώσσας πριν πάτε στο γυμνάσιο αυτό;

Β: Ναι, εγώ πριν πάω στο γυμνάσιο έκανα ελληνικό σχολείο έξω από το δημοτικό. Ήταν περίπου δυόμιση ώρες την εβδομάδα. Παρόμοια κάποια άλλα παιδιά που είναι στο ταξίδι...

Π: Τα απογεύματα στα λεγόμενα απογευματινά τμήματα, που είναι με δασκάλους που στέλνει το ελληνικό κράτος, έτσι;

Δ: Κάποια σχολεία είναι αυτά που στέλνει καθηγητές το ελληνικό κράτος, άλλα τα οργανώνει η εκκλησία ή η κοινότητα.

Β: Σαν παράδειγμα εγώ πήγα να σε ένα σχολείο που λεγόταν Άγιος Νεκτάριος, της εκκλησίας.

Δ: Χωρίς την εκκλησία δεν θα είχαμε την ελληνική γλώσσα στην Αυστραλία.

Γ: Και το ελληνικό σχολείο είναι μέχρι την ηλικία που είναι αυτά τα παιδιά τώρα (ο Βασίλης και η Αναστασία) ή σταματάει πιο νωρίς;

Δ: Αναλόγως με το σχολείο: είναι για όλες τις ηλικίες αλλά καμιά φορά σταματάνε στην πρώτη λυκείου.

Α: Εμείς τώρα κάνουμε τρεις ώρες μάθημα κάθε βδομάδα για αυτή τη γλώσσα, γι' αυτό δεν το χρειαζόμαστε.

Π: Όπως και στη Γερμανία...

Δ: Στη Γερμανία νομίζω ότι το οργανώνουν λίγο καλύτερα από την Αυστραλία.

Π: Στη Γερμανία νομίζω ότι έχει και καθαρά ελληνικά σχολεία, όπως αυτό εδώ (το 7ο). Ήμουνα σε τέτοιο, αλλά ήμουν και σε απογευματινά.

Δ: Όπως στη Νότια Αφρική, έχουνε το σχολείο από τους ΑΧΕΠΑ και είναι ελληνικό σχολείο.

Γ: Το ελληνικό σχολείο, αυτό που λέμε τώρα, κάνει κι άλλα μαθήματα εκτός από τη γλώσσα; Όπως, ας πούμε, ελληνική ιστορία;

Δ: Ναι, ενώ σε μας είναι μόνο γλώσσα και το σχολείο μάλλον δεν θέλει να διδάσκει και θρησκευτικές γνώσεις. Το σχολείο μας είναι πολυπολιτισμικό. Υπάρχουν παιδιά από διάφορες χώρες, όπως το Βιετνάμ, την Κίνα, την Ινδία, την Ευρώπη, γενικά παιδιά από παντού, από όλες τις χώρες.

Α: Αλλά η δική μας, η ελληνική, έχει το πρόνομο να είναι μια από τις γλώσσες που διδάσκονται στο σχολείο.

Δ: Οργανώνουμε χοροεσπερίδες και φέτος είχαμε 60 περίπου μαθητές που χορέψανε παραδοσιακούς χορούς, μαζί μας έχουμε ελληνική ορχήστρα...

Π: Εγώ έτσι είχα έρθει στην Αυστραλία, έπαιξα σε συλλόγους στο Σίδνεϊ και στην Καμπέρα, όμως όχι στην Αδελαΐδα, σε εκδηλώσεις των ελληνικών κοινοτήτων εκεί. Εσείς είστε τρίτης γενιάς, δηλαδή στην Αυστραλία πήγανε οι παππούδες σας;

Β: Όχι, εγώ γεννήθηκα εδώ, στην Ελλάδα, και οι γονείς μου μετακόμισαν όταν ήμουν εξήμισι χρονών.

Α: Οι παππούδες μου και οι γιαγιάδες μου γεννήθηκαν εδώ, ο πατέρας μου γεννήθηκε στην Ελλάδα, μόνο η μαμά μου και εγώ γεννηθήκαμε στην Αυστραλία.

Π: Ένα άλλο παιδί μου είχε πει ότι ο παπούς του πήγε στην Αυστραλία, ήταν τρίτης γενιάς.

Δ: Οι πιο πολλοί είναι έτσι. Και εγώ. Η μάνα μου γεννήθηκε στην Αυστραλία. Ήταν οι γιαγιάδες μου και οι παππούδες μου που ήρθαν στην Αυστραλία, μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.

Γ: Σκοτ μπορείς να μας πεις λίγα λόγια σχετικά με την Αδελαΐδα;

Σ: Συγγνώμη που δεν μπορώ να τα πω στα ελληνικά... Είναι πολύ μικρή, με την έννοια ότι όλοι ξέρουν όλους, είναι πολύ όμορφη, έχει ωραία τοπία, μπορείς να πας πάνω στην περιοχή των λόφων που είναι πολύ όμορφη. Έχει πολλές εκκλησίες, είναι γνωστή και ως η πόλη των εκκλησιών. Είναι μία συμπαγής κοινότητα, πέρα από την οικογένεια είναι πολύ εύκολο κανείς να βρεθεί με φίλους και συναδέλφους, έχει πολύ καλή συγκοινωνία και είναι πολύ εύκολο κανείς να μετακινηθεί από τη μία άκρη της πόλης ως την άλλη.

Γ: Και ποιος είναι ο πληθυσμός;

Β: Ο πληθυσμός της Αδελαΐδας είναι περίπου 1,3 εκατομμύρια.

Σ: Είναι επίσης πολύ γνωστή για τις οινοποιίες της και για την παραγωγή τυριού.

Γ: Πάνω που η επόμενη ερώτησή μου θα ήταν σχετική με το κλίμα...

Σ: Ξηρό.

Δ: Την Αδελαΐδα την αποκαλούν και Αθήνα του νότου.

Γ: Είναι παρόμοιο με το μεσογειακό κλίμα;

Σ: Όχι τόσο υγρό, είναι ξηρό και ζεστό...

Γ: Αλλά εφόσον κάνετε κρασί, κάποιες ομοιότητες πρέπει να υπάρχουν... Εντυπώσεις από την Ελλάδα; Εσύ Βασίλη έφυγες μικρός, αλλά πόσο συχνά ταξιδεύετε προς την Ελλάδα, πόσο συχνά επισκέπτεστε την πατρίδα;

Β: Την τελευταία φορά που είχα έρθει εγώ ήταν το 2016, δηλαδή πριν από οχτώ χρόνια, αλλά επαφή, εντάξει, όλη μου η οικογένεια είναι εδώ. Εκτός από τη μαμά του μπαμπά και τα αδέρφια μου, δεν υπάρχει κανένας άλλος την Αυστραλία, οπότε είναι λίγο δύσκολο. Ξέρεις, εκεί δεν έχουμε και πολλούς για να μιλάμε—παίρνουμε όμως τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα ένα Skype ή στο Messenger, τους καλούμε να τους δούμε οπότε, ναι, κρατάμε κοντινή επαφή. Δυστυχώς θα πηγαίναμε και το 2020, αλλά μας χτύπησε ο Covid, ξέρουμε όλοι... Οπότε όλα αυτά που είχαμε προγραμματίσει τα σταμάτησαμε.

Γ: Και πως αισθάνεστε κάθε φορά που έρχεστε εδώ;

Β: Εγώ πρώτη φορά σε οχτώ χρόνια και δεν ξέρω τι να πω, τα κοιτάω όλα, προσπαθώ να μη χάσω τίποτα, είδα τους παππούδες μου και έναν θείο την προηγούμενη βδομάδα και γενικά νιώθω πολύ ευχάριστα κι ευτυχημένος που είμαι πίσω.

Γ: Η Αναστασία;

Α: Ναι εγώ ήρθα πέντε χρόνια πριν από τώρα, ήρθα με όλη την οικογένεια μου και τώρα νομίζω ότι είναι μια πολύ καλή ευκαιρία που ήρθα μόνη μου. Γιατί έχει ανοίξει τα μάτια μου σε πάρα πολλά, γιατί όταν έρχεσαι με την οικογένεια σου, πας να δεις όλους τους θείους και τις θείες και δεν πας να δεις την Ελλάδα... Και έχω δει έναν θείο μου που μένει εδώ, είχα να τον δω πολύ καιρό και ήταν πολύ ωραία να τον δω μόνη μου, να μιλήσω μαζί του μόνη μου. Δεν έχω ξαναπάει σε ένα σχολείο στην Ελλάδα και έχουν ανοί-

ξει τα μάτια μου γιατί δεν ήξερα πόσο διαφορετικό είναι από την Αυστραλία, γιατί το μόνο σχολείο που ήξερα, είναι αυτό στην Αυστραλία. Δεν ήξερα εδώ πώς είναι και μου έχει αρέσει πολύ γιατί είναι πολύ διαφορετικό.

Γ: Ονειρεύεστε να γυρίσετε πίσω και πόσο εύκολο είναι;

Δ: Όλο γι' αυτό μιλάει η Αναστασία...

Α: Εγώ θέλω να έρθω του χρόνου, αλλά θέλω να είναι για πιο πολύ, για να πάω σε πάρτυ, να δω την Σαντορίνη και όλα αυτά τα μέρη. Αλλά δεν ξέρω αν θα έρθω με την οικογένειά μου ή με τις φίλες μου.

Β: Εγώ πάντως θέλω να κάνω πολλά ταξίδια στο μέλλον. Έχω σκοπό να πάω σε όσο πιο πολλά νησιά μπορώ! Τώρα, δεν ξέρω, είναι πολλά, αλλά θα δούμε, επειδή είναι η οικογένεια εδώ θέλω να έρχομαι συχνά.

Γ: Αλλά δε σκέφτεστε να αλλάξετε ζωή τελείως...

Β: Καλά, δεν μπορώ να μιλήσω για το μέλλον μου, θα δω όπως περνάν τα χρόνια, θα δούμε...

Γ: Γιατί σκέφτομαι, ας πούμε, ότι μάλλον έχετε μια πιο οργανωμένη ζωή στην Αυστραλία, έχει κάποιες δυσκολίες η Ελλάδα...

Δ: Και η Αυστραλία έχει τις δυσκολίες της!

Μη νομίζεις ότι τα έχουμε όλα εκεί και ότι είναι παράδεισος. Ο παράδεισος δεν υπάρχει!

Π: Εγώ θα ήθελα να τα ακούσω από όλους σας σύντομα τι θεωρείτε εύκολο και δύσκολο στην κάθε χώρα, καλό και κακό, το πρώτο που σας έρχεται στο μυαλό. Τι καλό έχει εδώ, τι καλό έχει εκεί, τι κακό εδώ, τι κακό εκεί, για σας...

Β: Εδώ, σαν κοινότητα, είναι πολύ πιο «κολλητή», δηλαδή εδώ μπορείς να βρεις με τους φίλους σου και να κάνεις ό,τι θες και η Ελλάδα, εντάξει, είναι λίγο πιο όμορφη από την Αυστραλία, οπότε το ευχαριστιέσαι περισσότερο. Δηλαδή άμα πας στη θάλασσα... Τέτοια νερά δεν έχω δει ποτέ! Καλά, τα θυμάμαι λίγο όταν είχα έρθει, αλλά δεν έχω δει τέτοιο γαλάζιο, τέτοιο μπλε νερό... Αλλά πιστεύω ότι Αυστραλία προσφέρει καλύτερες επαγγελματικές ευκαιρίες, τώρα δεν είναι και πολύ καλό να διακρίνουμε την κάθε χώρα, αλλά...

Π: Αλλά άμα κάτι θεωρούμε ότι είναι αλήθεια, γιατί να μην το πούμε; Εγώ αυτό σας ρωτάω, την δική σας αλήθεια, τι σας φαίνεται καλό και κακό στην κάθε χώρα.

Α: Στην Ελλάδα είναι πιο δύσκολο να πας κάπου. Δηλαδή στην Αυστραλία εγώ έχω αυτοκίνητο και μπορώ να πάω όπου θέλω αλλά νομίζω ότι στην Ελλάδα είναι πιο δύσκολο γιατί είναι λίγο πιο επικίνδυνο και έχω δει ότι τα σπίτια δεν έχουν χώρους για τα αυτοκίνη-

τα. Στην Αυστραλία όλοι έχουν χώρους για το αυτοκίνητο, αυτό είναι κάτι που δεν το είδα εδώ.

Δ: Για μένα αυτό που μπορεί να προσφέρει η Ελλάδα, που δεν έχει η Αυστραλία, είναι οι ρίζες μας: όταν πονάς για την πατρίδα. Όταν πας στην Αυστραλία, δεν υπάρχουν οι ρίζες, οπότε όταν ερχόμαστε εδώ, νιώθουμε μια επαφή με τους συγγενείς, με τους προγόνους μας και αυτό η Αυστραλία ποτέ δεν μπορεί να το προσφέρει και είναι πολύ συγκινητικό. Δεν ξέρω τι λέτε κι εσείς, δεν ξέρω αν ξέρετε το τραγούδι του Καζαντζίδη «στα ξένα είμαι Έλληνας και στην Ελλάδα ξένος», έτσι είναι! Αλλά η Αυστραλία μας έχει προσφέρει όλες τις δυνατότητες. Οι γονείς μου έχουνα θυσιάσει τόσα πολλά για μας, οπότε είναι δύσκολο να πω ότι θα γυρίσω στην Ελλάδα και θα μείνω εδώ μόνιμα. Έχω τη ζωή μου εκεί, είχα τη δυνατότητα να αγοράσω δικό μου σπίτι όταν ήμουν μικρή, έχω αποκτήσει μία σταθερότητα... Οπότε η σταθερή ζωή, η ασφάλεια που έχουμε στην Αυστραλία, δε νομίζω ότι τα έχετε εδώ στην Ελλάδα, έτσι νομίζω. Μπορεί να κάνω μεγάλο λάθος.

Π: Το συμπέρασμα είναι αυτό που ξέρουμε κι εμείς εδώ στην Ελλάδα. Είναι ωραία, έχουμε το κλίμα, τη θάλασσα, τις παρέες αλλά η ζωή είναι οργανωμένη πιο καλά στην Αυστραλία.

Αυτό μας λείπει, αυτό με στεναχωρεί.

Δ: Αλλά οι άνθρωποι είστε πολύ πιο ανοιχτοί από την Αυστραλία!

Π: Ακόμα αλλάζουμε πολύ, να ξέρεις, οι σχέσεις αλλάζουν πολύ!

Δ: Ελπίζω ότι ποτέ δεν θα αλλάξετε!

Β: Και πιστεύω ότι είστε πιο χαλαροί εδώ, δεν ξέρω, οι περισσότεροι έχουν άγχος πολύ εκεί.

Π: Αλλάζει πολύ γρήγορα η ζωή... Εγώ που είμαι 54 ετών, ο Γιάννης το ίδιο, βλέπουμε μέσα σε πολύ λίγα χρόνια τις αλλαγές στις σχέσεις των ανθρώπων, πώς επηρεαζόμαστε κι εμείς με άσχημο τρόπο, χωρίς να έχουμε και το καλό που έχουν τα οργανωμένα κράτη, χωρίς να έχουμε την ασφάλεια, την σταθερότητα αλλά μας φορτώνουνε και μας το άγχος, το τρέξιμο, τα προβλήματα, χωρίς να έχουμε και τα οφέλη. Διασκεδάζουμε, βέβαια, καλύτερα...

Γ: Σκοτ μήπως έχεις ελληνικές ρίζες;

Σ: Όχι.

Γ: Ποιες είναι οι δικές σου εντυπώσεις από το ταξίδι;

Σ: Το κοντινότερο που έχω σε ελληνικές ρίζες είναι ότι κάνω κλασσικές σπουδές. Διαβάζω την Οδύσσεια και σαν καθηγητής αγγλικών διδάσκω αρχαία ελληνική μυθολογία, τραγωδίες, Αντιγόνη στο πλαίσιο των αγγλικών και το ενδιαφέρον και η γοητεία που μου ασκούν, είναι, προφανώς, στο ιστορικό πλαίσιο. Επίσης τυχαίνει να μην έχουμε Έλληνα (άντρα) καθηγητή και γι' αυτό είμαι πολύ τυχερός που έχω έρθει σε αυτό το ταξίδι και η Δήμητρα είναι εξαιρετική σε όλα!

Γ: Πόσοι καθηγητές έχετε έρθει σε αυτό το ταξίδι; Μόνο εσείς οι δύο;

Δ: Ναι.

Σ: Οπότε ναι, αυτό είναι το ενδιαφέρον μου και αυτό που με γοητεύει. Αλλά επίσης το να δουλεύω με Έλληνες καθηγητές να έχω σχέση με την κοινότητα και είμαι πολύ χαρούμενος στο βαθμό που ως Αυστραλός καθηγητής εμπλέκομαι σε όλο αυτό και τώρα έχω την ευκαιρία να πάρω μέρος σε αυτό το ταξίδι. Είναι απλά θαυμάσιο, δεν θα είχα την ευκαιρία αλλιώς.

Γ: Αισθάνεσαι κάπως σαν ένας Οδυσσέας;

Σ: Όχι ακριβώς σαν Οδυσσέας, αλλά αισθάνομαι πολύ ικανοποιημένος και πολύ γεμάτος και προσπαθώ να εκμεταλλευτώ όλες τις ευκαιρίες που παρουσιάζονται... Ένας από τους μαθητές μας χθες είπε ότι πέρασαν μία βδο-

μάδα στην Κέρκυρα που θα θυμούνται για όλη τους τη ζωή—και εγώ αισθάνομαι επίσης παρόμοια!

Γ: Εσείς κυρία Ζολώτα;

Κωνσταντίνα: Εμείς έχουμε πει τόσα πολλά αυτές τις μέρες που είμαστε πολύ χαρούμενοι! Εγώ είμαι πολύ χαρούμενη που τα παιδιά είχαν την ευκαιρία να δούνε τόσα πολλά πράγματα, είμαι χαρούμενη γιατί με τις οικογένειες περνάμε πολύ ωραία, είμαι χαρούμενη γιατί τα δικά μας τα παιδιά είναι κατενθουσιασμένα που τα φιλοξενούν και οι μαμάδες τους επίσης είναι πολύ χαρούμενες που τα φιλοξενούν και είμαι ευγνώμων που έχουν περάσει καλά και θα γυρίσουν πίσω με ωραίες εμπειρίες και έχουμε βοηθήσει κι εμείς λίγο σ' αυτό!

Β: Κι εμείς! Πιστεύω ότι μιλάω για όλους όταν λέω ότι είμαστε κι εμείς πάρα πολύ ευχαριστημένοι που μας προσφέρατε τόσες πολλές ευκαιρίες! Είδαμε και μάθαμε πάρα πολλά για την ιστορία της Κέρκυρας και την βρήκα πολύ ενδιαφέρουσα, οπότε ευχαριστούμε πολύ!

Γ: Και για μας όλους ήταν πολύ μεγάλη χαρά που ήσασταν εδώ! Και τώρα και κάθε φορά που έρχεστε. Με τη Δήμητρα έχουμε σταθερή επαφή στο facebook για πολλά χρόνια από όταν ξεκίνησε αυτή η σχέση των σχολείων μας και παρακολουθούμε τα νέα σας!

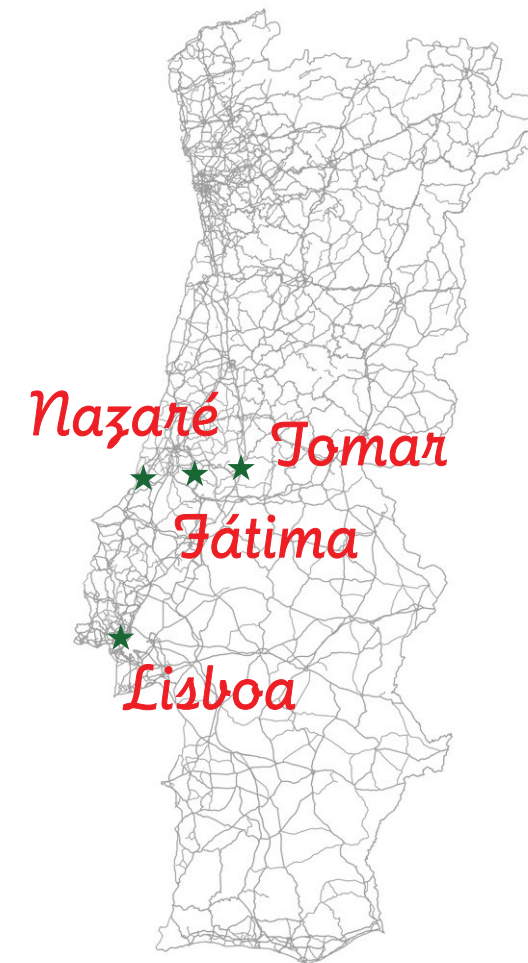
PORTUGAL

*há uma música do rodo
nem sei dizer se é um fado
é uma simples melodia
das que se aprendem a viver
mas é tão consoladora
a vaça e triste canção
que a minha alma já não chora*

*υπάρχει ένα τραγούδι του λαού
δεν ξέρω καν αν είναι fado
είναι μια απλή μελωδία
από αυτούς που μαθαίνουν να ζουν
αλλά είναι τόσο ανακουφιστικό
το αόριστο και λυπητερό τραγούδι
που δεν κλαίει πια η ψυχή μου*

Τον Μάιο του 2024 πραγματοποιήθηκε η δεύτερη κινητικότητα του προγράμματος Erasmus+ Less Is More με προορισμό την Πορτογαλία. Συμμετείχαν οι μαθητές Χριστίνα Βλαχοπούλου, Ξένια Κλαπάνη, Μιχάλης Κομνός, Γιώργος Πανάρετος και Μαρίνα Τζαφέστα και οι καθηγητές Ράνια Βρυώνη, Κωνσταντίνα Ζολώτα και Βαγγέλης Σιώτος. Κεντρικό θέμα της συγκεκριμένης ενότητας ήταν η τεχνολογία, οι καλές και κακές χρήσεις της, οι επιπτώσεις της στο περιβάλλον αλλά και στην καθημερινή μας ζωή. Στην έδρα του σχολείου από την Πορτογαλία, στην πόλη Tomar, οι μαθητές μας παρουσίασαν την εργασία τους για το πώς μπορεί η τεχνολογία να βοηθήσει την προστασία του περιβάλλοντος καθώς και τα αποτελέσματα της έρευνας σχετικά με τη χρήση ηλεκτρονικών συσκευών μέσα κι έξω από το σχολείο. Στο πλαίσιο αυτής της θεματικής ενότητας πραγματοποιήσαμε την δράση No Screen Day την οποία και παρουσιάζουμε σε επόμενες σελίδες.

Στην Πορτογαλία επισκεφτήκαμε τη Λισσαβώνα (κάστρο του Belém, Mosteiro dos Jerónimos, μνημείο των ανακαλύψεων, μουσείο MAAT, ενυδρείο της Λισσαβώνας, καφέ A Brasileira όπου βρίσκεται και το άγαλμα του Fernando Pessoa, Bairro Alto, Alfama, κάστρο s. Jorge, αψίδα της Rua Augusta, ακούσαμε Fado, διασχίσαμε την πόλη αλλά και μέρος του ποταμού Τάγου με αμφίβιο όχημα και επισκεφτήκαμε την πιό παλιά κονσερβοποιία της πόλης), το Tomar (ξενάγηση στο σχολικό συγκρότημα και στην πόλη, κανό στο ποτάμι της πόλης), τη Fátima (ένα από τα σημαντικότερα προσκυνήματα των Καθολικών στην Ευρώπη) και τη Nazaré (όπου και απολαύσαμε τη θέα στη διάσημη παραλία της πόλης και στον Ατλαντικό Ωκεανό).

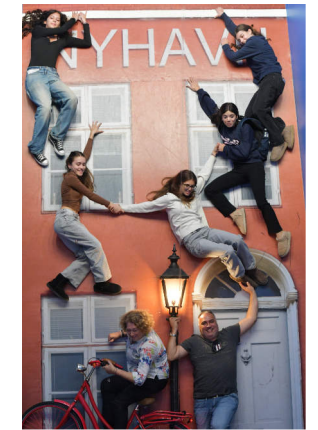
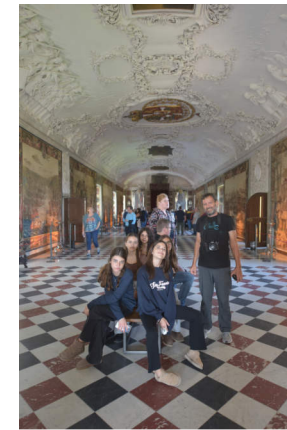
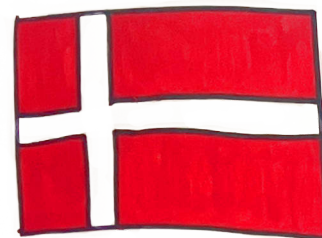

FJERRITSLEV

Το Σεπτέμβριο του 2024 πραγματοποιήθηκε η τρίτη κινητικότητα του προγράμματος Erasmus+ Less Is More με προορισμό την Δανία. Συμμετείχαν οι μαθήτριες Ναταλία Γραμματικού, Άννα-Μαρία Διαλλυνά, Θεανώ Εσκιτζιογλου, Φαίδρα Καββαδία, Δάφνη Καρδάμη και οι καθηγητές Μαριάνθη Βαρβαρούση, Γιάννης Δημητριάδης και Βαγγέλης Σιώτος. Στη συγκεκριμένη ενότητα ασχοληθήκαμε με τις διατροφικές συνήθειες των μαθητών σε σχέση με την υγεία αλλά και με τις καταναλωτικές πρακτικές. Ασχοληθήκαμε επίσης με τη διαχείριση και τον περιορισμό των αποβλήτων που έχουν σχέση με τη διατροφή, το λεγόμενο διεθνώς food waste.

Στην πρωτεύουσα Κοπεγχάγη ξεναγηθήκαμε στα κανάλια της πόλης με το τουριστικό καραβάκι, επισκεφθήκαμε το κάστρο Rosenborg, το Εθνικό Μουσείο, το Μουσείο Ψευδαισθήσεων και διασκεδάσαμε στο Tivoli, ένα συνδυασμό πάρκου, λούνα-παρκ και χώρων παραστάσεων και συναυλιών. Περπατήσαμε στις γειτονιές της πόλης, τους εμπορικούς πεζόδρομους, φωτογραφηθήκαμε στη γραφική Nyhavn και ρίξαμε μια ματιά στην ιδιαίτερη Κριστιάνια. Στο Fjerritslev, έδρα του σχολείου με το οποίο συνεργαζόμαστε, παρουσιάσαμε τις εργασίες μας και συμμετείχαμε σε εργαστήρια στα οποία διδαχθήκαμε τη μινιμαλιστική μέθοδο παρουσίασης PechaKucha. Σε μια φάρμα της περιοχής διδαχθήκαμε πώς να συλλέγουμε ασφαλή είδη μανιταριών και μαγειρέψαμε μαζί με τους μαθητές των άλλων σχολείων του προγράμματος. Ανακαλύψαμε το Fjerritslev μέσα από ένα ομαδικό παιχνίδι και επισκεφθήκαμε στο γειτονικό Aggersborg το χώρο στον οποίο κατά το παρελθόν υπήρχε μια σημαντική οχυρωμένη πολιτεία των Βίκινγκς. Γνωρίσαμε το Aalborg, τέταρτη σε μέγεθος πόλη της Δανίας και το Århus, δεύτερη σε μέγεθος. Στο Århus γευματίσαμε στο εστιατόριο Nøgen το οποίο εφαρμόζει καινοτόμες πρακτικές για τον περιορισμό του food waste, συμμετείχαμε στην προσπάθεια διαλεύκανσης ενός αρχαίου εγκλήματος στο μουσείο Moesgaard και ατενίσαμε το πανόραμα της πόλης από το μουσείο σύγχρονης τέχνης ARoS.

ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ

Hej!*

Fun facts για την εκπαίδευση στη Δανία

Το εκπαιδευτικό σύστημα της Δανίας στη βαθμίδα του Λυκείου είναι αρκετά περίπλοκο. Οι μαθητές μπορούν να ακολουθήσουν κύκλους σπουδών που έχουν διάρκεια από 2 ως 4 χρόνια. Ανάλογα με την κατεύθυνση παρακολουθούν μια δέσμη υποχρεωτικών μαθημάτων και επιλέγουν ελεύθερα τα υπόλοιπα. Η οργάνωση κάθε σχολικής χρονιάς είναι ένας πονοκέφαλος για το σχολείο, ωστόσο όλα λειτουργούν στην εντέλεια με το ξεκίνημα της χρονιάς.

Το πιο εντυπωσιακό στοιχείο σε αυτή τη σχολική βαθμίδα είναι ότι οι μαθητές έχουν το δικαίωμα να μείνουν, θεσμοθετημένα, για

πτέρυγα. Στο μονοπάτι του υπαίθριου χώρου, κάθε φουρνιά μαθητών φυτεύει ένα δέντρο κατά την αποφοίτησή της. Στις αίθουσες διδασκαλίας οι πίνακες είναι με κιμωλία (πιθανόν ως φιλικότερη προς το περιβάλλον λύση) και με μηχανισμό ασανσέρ (κάτω ο πίνακας στον οποίο γράφει ο καθηγητής ενώ ψηλά ανεβαίνει ο πίνακας που έχει ήδη γραφτεί ώστε οι μαθητές να αντιγράφουν σημειώσεις χωρίς να τους εμποδίζει το σώμα του καθηγητή), ενώ δίπλα στους πίνακες υπάρχει ένα ραφάκι με θήκες στις οποίες οι μαθητές «παρκάρουν» τα κινητά τους. Από το ταβάνι κρέμονται πολύμπριζα για τους φορητούς υπολογιστές των μαθητών.

μια χρονιά εκτός σχολείου, χωρίς καμία επίπτωση στη σχολική τους πρόοδο. Τη χρονιά αυτή κάποιοι μαθητές την αξιοποιούν προκειμένου να δοκιμάσουν τις ικανότητες τους στον αθλητισμό, τη μουσική, το θέατρο ή σε άλλες τέχνες, άλλοι κάνουν ταξίδια, άλλοι εργάζονται ή παίρνουν μέρος σε εθελοντικές δράσεις, άλλοι απλώς ζουν την εφηβική τους ζωή. Ο θεσμός αυτός είναι απολύτως αποδεκτός από τις οικογένειες και την κοινωνία και θεωρείται ότι έχει θετική επίπτωση στη ζωή και την εξέλιξη των νέων.

Το σχολείο στο Fierritslev μας θύμισε πανεπιστημιακές εγκαταστάσεις (ως προς το μέγεθος θεωρείται ένα τυπικό Δανέζικο σχολείο). Ευρύχωρες αίθουσες, εργαστήρια κάθε είδους, μεγάλος χώρος εκδηλώσεων, χώρος εστίασης μαθητών, γήπεδο, κλειστό γυμναστήριο, γραφεία, τραπεζαρία, χώρος συνεδριάσεων για τους καθηγητές σε ξεχωριστή

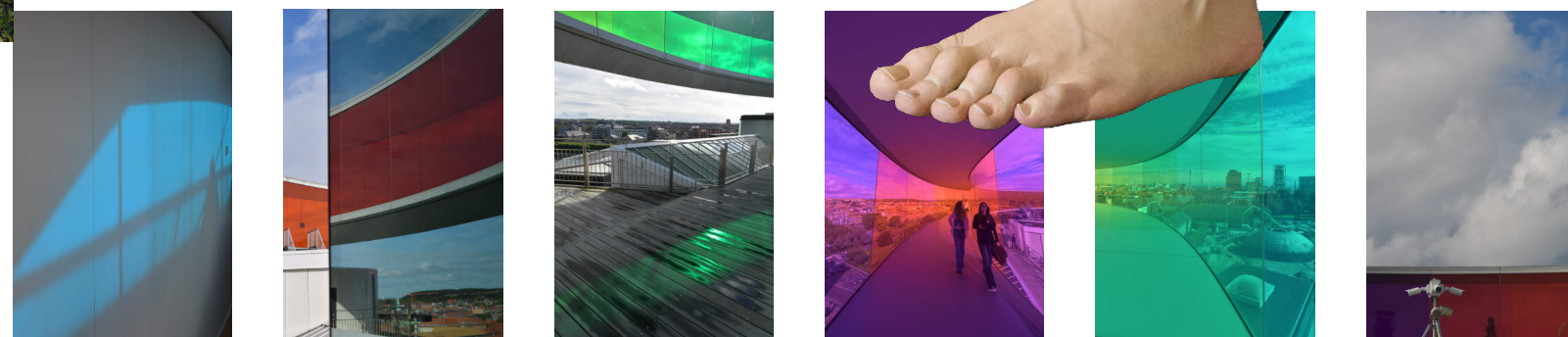
Σε διπλανή από το σχολείο έκταση βρίσκονται τα διαμερίσματα στα οποία μένουν οι μαθητές που, λόγω απόστασης, δεν είναι εύκολο να έρχονται στο σχολείο με τη συγκοινωνία. Το συγκρότημα αυτό των διαμερισμάτων βρίσκεται δίπλα σε ένα μικρό χωριό από κατοικίες που το κράτος παραχωρεί στους συνταξιούχους, ώστε να είναι πρακτικό εκείνοι να παραχωρήσουν στα παιδιά τους την ακίνητη τους περιουσία. Όλες αυτές οι παροχές είναι δωρεάν, μέρος της κοινωνικής πρόνοιας της χώρας.

Είναι όλα ιδανικά; Όχι. Οι μαθητές μας είπαν ότι κάποιοι συμμαθητές τους επιλέγουν την οργάνωση των σπουδών τους με βάση την ελάχιστη προσπάθεια από μεριάς τους και όχι με βάση τα ενδιαφέροντα ή τις κλίσεις τους. Οι περισσότεροι όμως εστιάζουν στην συνολικότερη εκπαιδευτική τους διαδρομή ανεξάρτητα από τη χρονική διάρκειά της.

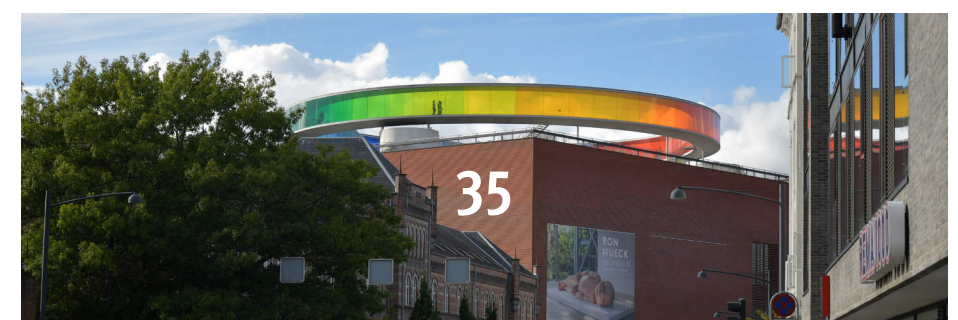
*Hej (χαί) = «Γειά» στα Δανέζικα

Το ARoS είναι ένα διεθνές μουσείο μοντέρνας τέχνης που βρίσκεται στο Århus. Η συλλογή του περιλαμβάνει πάνω από 8000 έργα τέχνης ενώ θεωρείται ένα από τα πρωτοπόρα μουσεία παγκοσμίως στον τομέα των installations. Εδώ φιλοξενούνται εμβληματικά έργα όπως το Your Rainbow Panorama (2011) του Olafur Eliasson ή το υπερμεγέθες γλυπτό Boy (1999) του Ron Mueck. Το έργο του Eliasson είναι ένας διάδρομος με μήκος 150 μέτρα και πλάτος 3 ο οποίος στεφανώνει την οροφή του μουσείου και προσφέρει μια απρόσκοπτη πανοραμική θέα στην πόλη μέσα από τα βαμμένα στα χρώματα του ουρανού τζάμια του. Κάθε χρόνο το ARoS διοργανώνει 6 ως 8 μείζονες εκθέσεις ενώ το επισκέπτονται πάνω από 600.000 άτομα.

ARoS

No Screen Day

Μπορείς να μείνεις 24 ώρες μακριά από το κινητό σου;

Η θεματική ενότητα του προγράμματος *Less is More* στο διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ της κινητικότητας στη Ρουμανία και της κινητικότητας στην Πορτογαλία, είχε να κάνει με την χρήση της τεχνολογίας καθώς και με τις ωφέλειες και τους κινδύνους από αυτήν. Σε αυτό το πλαίσιο μελετήσαμε την υπερβολική χρήση των smartphones και των κοινωνικών δικτύων. Ένα πείραμα που δοκιμάσαμε, κάτω από την καθοδήγηση των Πορτογάλων συναδέλφων οι οποίοι σχεδίασαν τη δράση αλλά και το ερωτηματολόγιο για την αξιολόγησή της, ήταν η «μέρα χωρίς οθόνες».

Οι μαθητές, που συμμετείχαν εθελοντικά, έπρεπε να περάσουν 24 ώρες μακριά από κάθε είδους οθόνη (κινητό, τάμπλετ, υπολογιστή, τηλεόραση) με μόνη εξαίρεση τους διαδραστικούς πίνακες του σχολείου μας. Οι εθελοντές διάλεξαν μια βολική γι' αυτούς ημέρα (αργία ή εργάσιμη) και στη συνέχεια απάντησαν στο κοινό, για όλες τις χώρες που συμμετέχουν στο πρόγραμμα *Less is More*, ερωτηματολόγιο. Οι απαντήσεις (που δόθηκαν στα αγγλικά) βιντεοσκοπήθηκαν και παρουσιάστηκαν στη διάρκεια της κινητικότητας στο *Tomar* της Πορτογαλίας.

Εδώ απομαγνητοφωνήσαμε και μεταφράσαμε τις πιο ενδιαφέρουσες από τις ερωτήσεις και τις απαντήσεις που δόθηκαν. Στη δράση συμμετείχαν, με αλφαβητική σειρά, οι μαθητές και μαθήτριες Γιώργος Αλέξης, Χριστίνα Βλαχοπούλου, Ξένια Κλαπάνη, Μιχάλης Κομνηνός, Ραφαέλα Μπαλάσκα, Γιώργος Πανάρετος και Μαρίνα Τζαφέστα.

Το βρήκες δύσκολο να μείνεις μακριά από οθόνες ολόκληρη τη μέρα;

Μαρίνα: Όχι ιδιαίτερα. Υπήρχαν βέβαια στιγμές που ήθελα να ανοίξω το κινητό να δω τι γίνεται στα σόσιαλ, αλλά αντιστάθηκα.

Γιώργος Π: Όχι, είναι κάτι που έκανα αρκετές φορές στο παρελθόν, οπότε δεν μου ήταν δύσκολο.

Ραφαέλα: Όχι. Βρήκα ασχολίες, οπότε ήταν εύκολο.

Μιχάλης: Δεν ήταν ιδιαίτερα απαιτητική δοκιμασία, αλλά βρέθηκαν αρκετές φορές κοντά στο να κάνω το λάθος...

Γιώργος Α: Αρχικά ήταν δύσκολο. Ήθελα να ανοίξω το τηλέφωνο να δω τα νέα μηνύματα από τους φίλους μου, αλλά σύντομα συνήθισα.

Ξένια: Ήταν αρκετά δύσκολο, ναι. Αλλά στην πορεία έκανα άλλα πράγματα και ο χρόνος κύλησε.

Χριστίνα: Δεν δυσκολεύτηκα όσο περίμενα, τελικά ο φόβος ήταν μόνο στο μυαλό μου.

Παρατήρησες αλλαγές στη διάθεση και τη συμπεριφορά σου κατά τη διάρκεια εκείνης της μέρας; Αν ναι, ποιες ήταν αυτές;

Γιώργος Π: Όχι, δεν διαπίστωσα αλλαγές στη διάθεση μου.

Ραφαέλα: Ήμουν λίγο νευρική γιατί σκεφτόμουν ότι μπορεί κάποιος να μου έστειλε μήνυμα και εγώ να μην το έβλεπα ή να με αναζητούσε στο τηλέφωνο, αλλά πέρα από αυτό τίποτα άλλο. Πιστεύω ότι τελικά ήμουν μάλλον πιο ήρεμη τη μέρα εκείνη απ' ό,τι είμαι συνήθως.

Μιχάλης: Ναι, αισθάνθηκα διαφορετικά, πιο χαρούμενος, πιο ζωηρός, σε γενικές γραμμές καλύτερα.

Γιώργος Α: Κατά τη διάρκεια της μέρας δεν ένιωσα πολύ διαφορετικά, αλλά προς το απόγευμα άρχισα να βαριέμαι...

Ξένια: Δεν υπήρξαν μεγάλες αλλαγές. Ίσως ήμουν λίγο πιο ήρεμη.

Χριστίνα: Όχι ιδιαίτερα.

Μαρίνα: Δε νομίζω, ήμουν η ίδια όπως πάντα.

Άλλαξαν καθόλου οι αλληλεπιδράσεις σου με τους άλλους (φίλους, οικογένεια, συμμαθητές) κατά τη διάρκεια της μέρας χωρίς οθόνες;

Ραφαέλα: Ήμουν η μόνη που το έκανα, οπότε δεν άλλαξαν πολύ, καθώς σχεδόν όλοι οι άλλοι ήταν πάνω από οθόνες... Αλλά και με όσους δεν ήταν, η επικοινωνία κυλούσε πιο φυσιολογικά καθώς κανείς δεν πήγαινε να πιάσει το κινητό.

Μιχάλης: Δεν άλλαξαν ιδιαίτερα, καθόλου θα έλεγα.

Γιώργος Α: Δεν άλλαξαν πολύ, αν εξαιρέσουμε ότι δεν μπορούσα να απαντήσω σε μηνύματα και ήμουν κάπως σαν εξαφανισμένος.

Ξένια: Δεν είχα ανάγκη να μιλήσω σε φίλους εκείνη τη μέρα, ήμουν με την οικογένεια μου.

Χριστίνα: Εκείνη τη μέρα μπο-

ρέσαμε να παίξουμε περισσότερα επιτραπέζια παιχνίδια μαζί.

Μαρίνα: Με την οικογένεια μου η επικοινωνία ήταν εύκολη γιατί ήταν Κυριακή και ήμασταν όλη τη μέρα μαζί, αλλά με τους φίλους μου ήταν δύσκολο καθώς δεν μπορούσα να τους στείλω μηνύματα και αισθανόμουν απομονωμένη.

Γιώργος Π: Ήταν πραγματικά δύσκολο να μην επικοινωνώ με τους φίλους μου επειδή δεν έπρεπε να χρησιμοποιήσω το κινητό μου, αλλά αισθάνθηκα πραγματικά πιο κοντά με τα μέλη της οικογένειάς μου.

Βρήκες δύσκολο να αντισταθείς στον πειρασμό να χρησιμοποιήσεις οθόνες κατά τη διάρκεια αυτής της μέρας; Πώς διαχειρίστηκες αυτόν τον πειρασμό;

Γιώργος Α: Προς το τέλος της ημέρας, το απόγευμα, ο πειρασμός ήταν πραγματικά μεγάλος τις στιγμές που δεν είχα κάτι να κάνω, αλλά προσπάθησα να μείνω συγκεντρωμένος στο στόχο μου και προσπάθησα να βρω δραστηριότητες ώστε να μείνω μακριά από την οθόνη.

Ξένια: Υπήρξαν στιγμές που ήθελα να χρησιμοποιήσω το κινητό μου, αλλά αντιστάθηκα.

Χριστίνα: Ήταν δύσκολο να αντισταθώ στις οθόνες. Για να τις αποφύγω, άνοιξα να διαβάσω ένα βιβλίο.

Μαρίνα: Υπήρξαν στιγμές που αισθάνθηκα δυσκολία στο ν' αντισταθώ, αλλά, καθώς είμαι ιδιαίτερα ανταγωνιστική, είπα πως δεν θα αφήσω τον πειρασμό να με νικήσει τόσο εύκολα.

Γιώργος Π: Δεν υπήρξε στιγμή που να αισθάνθηκα ότι δεν μπορώ ν' αντισταθώ.

Ραφαέλα: Ήταν πολύ πιο εύκολο απ' ό,τι νόμισα αρχικά πως θα ήταν, δεν μ' απασχόλησε καθόλου η έλλειψη οθόνης, βρήκα τρόπους να είμαι απασχολημένη και να διασκεδάζω χωρίς οθόνες.

Μιχάλης: Δεν ήταν καθόλου δύσκολο.

Ένωσες περισσότερο ή λιγότερο συνδεδεμένος με το περιβάλλον σου και με τη φύση κατά τη διάρκεια αυτής της μέρας;

Ξένια: Νομίζω ότι όταν δεν χρησιμοποιείς καμία συσκευή για μια μέρα, αισθάνεσαι περισσότερο συνδεδεμένος με το περιβάλλον σου.

Χριστίνα: Αισθάνθηκα περισσότερο συνδεδεμένη με το περιβάλλον κάνοντας κάτι διαφορετικό από τη χρήση κινητού.

Μαρίνα: Προφανώς περισσότερο γιατί αν σταματήσεις να είσαι κολλημένη με το κινητό στο χέρι, μπορείς να παρατηρήσεις πραγματικά το πώς είναι ο κόσμος γύρω σου.

Γιώργος Π: Αισθάνθηκα περισσότερο συνδεδεμένος με το περιβάλλον καθώς πέρασα το μεγαλύτερο μέρος της μέρας στον κήπο φυτεύοντας και ποτίζοντας τα φυτά!

Ραφαέλα: Ήμουν πραγματικά σε επαφή με τη φύση εκείνη τη μέρα καθώς έκανα μια μεγάλη βόλτα με το σκύλο μου στην εξοχή. Κι ήμασταν εγώ, ο σκύλος μου και η φύση! Είχε μια ανοιξιιάτικη λιακάδα, ήταν τόσο όμορφα και κανείς δεν μπορούσε να με ενοχλήσει και να με αποσπάσει από αυτό με μια κλήση, με ένα μήνυμα ή με κάτι παρόμοιο.

Μιχάλης: Αισθάνθηκα ηρεμία στη φύση και σε επαφή με το περιβάλλον γύρω μου γιατί έπρεπε να εστιάσω σε αυτό. Και το βρήκα αρκετά όμορφο.

Γιώργος Α: Όχι ιδιαίτερα, γιατί ήταν μια μέρα που είχα σχολείο και είχα αρκετές απογευ-

ματινές δραστηριότητες, όπως μαθήματα αγγλικών και αθλητισμό, οπότε δεν είχα χρόνο για να βρεθώ πιο κοντά στη φύση ή να έχω περισσότερη επαφή με το περιβάλλον μου.

Μετά από την εμπειρία της μέρας χωρίς οθόνη πιστεύεις ότι ο περιορισμός του χρόνου μπροστά από οθόνες είναι σημαντικός για την ποιότητα της ζωής;

Χριστίνα: Ναι, είναι σημαντικό πράγμα.

Μαρίνα: Πιστεύω ναι, γιατί χωρίς το κινητό μπορείς να περάσεις περισσότερο χρόνο έξω, κάτω από τον ήλιο, στη φύση...

Γιώργος Π: Νομίζω ότι είναι πολύ πιο σημαντικός απ' ό,τι η πλειοψηφία του κόσμου πιστεύει, γιατί όταν δεν κάθεσαι τόσο μπροστά από οθόνες, αισθάνεσαι πιο δημιουργικός και παραγωγικός.

Γιώργος Α: Είναι πολύ σημαντικό, γιατί πολύς κόσμος περνάει μεγάλο μέρος της ημέρας μπροστά από οθόνες με αποτέλεσμα να κάνουν πολύ λιγότερα πράγματα απ' όσα θα έπρεπε ή θα μπορούσαν να κάνουν.

Ραφαέλα: Σίγουρα! Όπως κάθε τι άλλο στη ζωή, οι οθόνες, όσο χρήσιμες κι αν είναι, χρειάζονται ένα όριο. Ακόμα κι ένα καλό φαγητό, αν το φας σε υπερβολική ποσότητα, μετατρέπεται σε κακό. Πρέπει στα πάντα να έχουμε ένα όριο κι αυτό περιλαμβάνει και τις οθόνες.

Μιχάλης: Ναι, βοηθάει στην πνευματική ισορροπία, την καλή φυσική κατάσταση και περιορίζει τον κίνδυνο του εθισμού. Οπότε είναι καλό κάθε τόσο να μένουμε μακριά από οθόνες.

Ξένια: Ναι, το να περιορίσει κανείς τον χρόνο μπροστά από οθόνες είναι πολύ σημαντικό και θα έπρεπε όλος ο κόσμος να δοκιμάσει να το κάνει.

Οι υπεύθυνοι καθηγητές
Γιάννης Δημητριάδης, Λιάνα Τσιρίδου

Οι μαθητές του Β4

είναι η ομάδα που ανέλαβε το στήσιμο, τη δημοσιογραφική δουλειά, και πήρε τις βασικές αποφάσεις για τη δομή και την εμφάνιση του περιοδικού.

Η δραστηριότητα αυτή εντάσσεται στα Εργαστήρια Δεξιότητων και στις Δράσεις Ενεργού Πολίτη.

Αντώνης Βλασταράκος, Παναγιώτης Βλάχος, Ραφαέλα Κατέχη, Θωδωρής Κομινός, Ελευθερία Κοντζιάλη, Δανάη Κοντομάρη, Γιάννος Κοντός, Αναστασία Κοσκινά, Γιώργος Κούγκλης, Σπύρος Πρίφτης, Ιωάννης Σιώτος, Σπύρος Σπιτέρης, Βαλσαμάς Συμεώνηλου, Αιμίλιος Τζαρουγκιάν, Εμμανουήλ Τσέργας

Την ενότητα «Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία» συντόνισε η Λιάνα Τσιρίδου Έγραψαν οι Ελίνα Δελλαπόρτα, Θεανώ Εσκιτζιόγλου, Κλεοπάτρα Αργαλιά, Ισαβέλλα Όρφανου, Νικόλα Κρητικού.

Ζωγράφισαν οι Μαρία Λουκά, Κλεοπάτρα Αργαλιά, Ναταλία Δέγλερη, Αντώνης Βλασταράκος και η Νικολέτα Τσουκαλά η οποία φιλοτέχνησε και τους τίτλους της ενότητας.

Τα εργαστήρια δημιουργικής γραφής συντόνισαν οι φιλόλογοι Αθηνά Δούντση και Βάννα Ζαβιτσάνου καθώς και η καλεσμένη μας Κωνσταντίνα Αρμενιάκου.

Χαϊκού και Λίμερικ έγραψαν οι Γιάννος Κοντός, Ελευθερία Κοντζιάλη και οι μαθητές των τμημάτων Β1 και Β2

Τις συνεντεύξεις οργάνωσαν, πραγματοποίησαν και επιμελήθηκαν οι μαθητές του Β4 με εξαίρεση τη συνέντευξη της αποστολής του Γυμνασίου Αδελαιίδας την οποία πραγματοποίησαν οι καθηγητές Παναγιώτης Βώρος, Γιάννης Δημητριάδης και Κωνσταντίνα Ζολώτα.

Στοιχεία για την Αδελαιίδα και το Γυμνάσιό της συγκέντρωσαν οι μαθητές του Β4. Το ιστορικό της αδελφοποίησης μας μετέφερε η πρώην διευθύντρια Διονυσία Τρόντζα.

Τη λογοτεχνική-θεατρική ομάδα συντόνισε η φιλόλογος Βάννα Ζαβιτσάνου.

Τα αφιερώματα στις κινητικότητες του προγράμματος Erasmus+ και τις δραστηριότητες επιμελήθηκαν οι καθηγητές και οι μαθητές της ομάδας ευρωπαϊκών προγραμμάτων. Οι μαθήτριες της ομάδας που ταξίδεψε στην Δανία σχεδίασαν τους τίτλους της αντίστοιχης ενότητας.

Οι χάρτες προέρχονται από το www.freeworldmaps.net

Φωτογραφίες εξωφύλλου και οπισθοφύλλου: μουσείο σύγχρονης τέχνης AroS (Århus, Δανία)

Φωτογραφίες αφιερώματος στο Γυμνάσιο Αδελαιίδας: Κωνσταντίνα Ζολώτα Φωτογραφίες κινητικότητας στην Πορτογαλία: Κωνσταντίνα Ζολώτα, Βαγγέλης Σιώτος Υπόλοιπες φωτογραφίες: Γιάννης Δημητριάδης

Στοιχειοθεσία: Γιάννης Δημητριάδης

